

MOȚIUNE DE CENZURĂ
“GUVERNUL ASASINILOR ECONOMICI – ROMÂNIA FĂRĂ SUVERANITATE, SUB
DICTATURA AUSTERITĂȚII”

STIMAȚI COLEGI PARLAMENTARI,

Având în vedere încălcarea gravă a Constituției României prin anularea dreptului de a candida la funcția supremă în stat pentru anumite persoane, crearea de coaliții guvernamentale care nu respectă voința poporului exprimată prin votul de la alegerile parlamentare din 2024, înscăunarea ilegală a unui impostor în funcția supremă în stat și ținând cont de măsurile antieconomice și antinaționale dictate de conducerea de la Bruxelles și executate întocmai de Guvernul Bolojan (PSD+PNL+USR+UDMR) măsuri care au făcut ca peste 80% din populația țării să trăiască sub pragul sărăciei, România fiind țara cu cel mai ridicat deficit de cont curent din UE, cu cel mai ridicat nivel al deficitului bugetar și cu cea mai mare inflație din UE, Grupul parlamentar S.O.S. România, în conformitate cu prevederile art.113 alin.(2) din Constituția României, republicată, depune o moțiune de cenzură împotriva Guvernului condus de Bolojan Ilie, ca urmare a politicilor fiscale abuzive, antieconomice și profund antisociale adoptate în timpul guvernării.

I. GUVERNAREA EȘUATĂ: PIERDEREA LEGITIMITĂȚII POLITICE ȘI A CAPACITĂȚII DE GUVERNARE

În contextul actual, marcat de instabilitate economică, presiuni sociale crescute și o lipsă evidentă de viziune strategică, Guvernul a demonstrat în mod repetat incapacitatea de a răspunde adecvat nevoilor cetățenilor și provocărilor reale ale României.

Acest Guvern nu mai poate cere Parlamentului să îl mențină în funcție invocând stabilitatea, în momentul în care și-a pierdut însăși baza politică a existenței sale. La 20 aprilie 2026, PSD și-a retras sprijinul politic și și-a retras miniștrii din Cabinet, iar la 23 aprilie 2026 coaliția de guvernare a rămas fără majoritate parlamentară; în același context, premierul Ilie Bolojan a anunțat că va încerca să continue cu un guvern minoritar. Din acel moment, problema nu mai este doar bilanțul unor politici publice nereușite, ci însăși legitimitatea politică a continuării guvernării. Un executiv care nu mai are majoritate, nu mai are coeziunea formulei care l-a investit și nu mai poate garanta

stabilitate parlamentară nu mai este soluția de stabilitate a României; devine el însuși sursă de instabilitate instituțională.

1. România se află de aproape un an sub teroarea unui Guvern care îi secătuieste, pe zi ce trece, forțele. Îi compromite prezentul, îi murdărește trecutul și-i compromite viitorul.

Trecutul, istoria strămoșilor noștri, a acestui popor milenar, a devenit un element de care așa - zișii noștri guvernanți se jenează. El nu mai contează. Nu mai trebuie studiat în școli.

A devenit ceva facultativ, care nu mai trebuie să fie cunoscut de tineri. Când vrei să-i ștergi unui popor viitorul, îi tai rădăcinile. Îi arunci la coș istoria. Îi compromiți eroii marcanți, iar pe ceilalți îi ștergi cu buretele. Îi murdărești simbolurile.

Promovezi legi prin care pui botniță oamenilor, indiferent de statutul lor.

Poporul acesta a ieșit în decembrie cu pieptul gol în fața gloanțelor pentru că se săturase să-i fie frică să vorbească pe șoptite, pe la colțuri. Se săturase să-i fie frică.

Acum ne întoarcem din nou la frică. Dacă rostim anumite nume, pe care unii înstrăinați de neam și țară, le-au calificat drept interzise, fără să existe o condamnare legală, prin hotărâri judecătorești care să decidă asta, atunci devii infractor. **Patrioții au devenit infractori.**

Sunt puși la colț, li se fac dosare penale, doar ca să fie înlăturați din viața publică.

Pentru că au devenit periculoși pentru pseudo-democrația balcanică de la noi.

Prezenta moțiune nu se întemeiază pe ideea falsă că toate problemele României au început odată cu actualul Cabinet. Temeiul ei este mai grav: Guvernul Bolojan a cerut încrederea publică și parlamentară tocmai pentru a corecta dezechilibrele, iar în loc să le corecteze, le-a administrat prost, le-a împins înainte și a transferat costul lor asupra cetățeanului, a mediului privat și a generațiilor viitoare.

Un guvern poate invoca moșteniri grele. Nu poate însă invoca la nesfârșit moștenirea atunci când promite competență și livrează improvizatie, promite stabilitate și produce impredictibilitate, promite reformă și produce înghețări, promite protecție socială și lasă populația în fața celei mai mari inflații din Uniunea Europeană. România nu are în față doar o guvernare slabă. Are în față o guvernare care a pierdut simultan patru bătălii: bătălia pentru stabilitatea finanțelor publice, bătălia pentru nivelul de trai, bătălia pentru competitivitate și bătălia pentru calitatea statului.

2. Sărăcirea populației și explozia costului vieții

a) În martie 2026, rata anuală a inflației a fost de 9,87%, potrivit INS. În aceeași lună, Eurostat a indicat pentru România o inflație anuală armonizată de 9,0%, cea mai mare din Uniunea Europeană. Un guvern poate explica o inflație moderată. Nu poate cere încredere atunci când cetățeanul român suportă, lună de lună, cea mai dură erodare a puterii de cumpărare din UE.

Mai grav, această inflație nu este doar rezultatul unui context extern. OCDE arată explicit că presiunile inflaționiste au fost alimentate, din a doua parte a lui 2025, de eliminarea plafonării

prețurilor la electricitate și de creșterile de taxe și accize. Aceeași analiză explică și de ce consumul privat a slăbit: creșterea reală a veniturilor a fost afectată de încetinirea salariilor, de înghețarea unor venituri publice și de noile presiuni de preț. Așadar, Guvernul nu doar că nu a protejat suficient populația; în puncte esențiale, a contribuit direct la menținerea scumpirii vieții.

Aici se află una dintre cele mai mari culpe politice ale acestui Cabinet: a cerut societății să suporte corecția, fără să ofere în schimb nici o compensație credibilă, nici o secvențiere inteligentă a măsurilor, nici un orizont clar de ieșire. Austeritatea fără reformă a produs exact ce era mai grav: neîncredere, scăderea consumului și sentimentul generalizat că statul cere sacrificii pe care nu le împarte echitabil.

b) Prezentul este un tărâm al nelegiuirilor făcute la comanda unor factori din interior sau din exterior, care vor pieirea României și a națiunii noastre.

Românii sunt umiliți în integralitatea lor, indiferent de categoria socială sau profesională căreia îi aparțin.

După ce, timp de peste 35 de ani, România a ajuns la sapă de lemn, aceiași "terminatori" care au distrus-o s-au așezat în fruntea țării ca să o salveze.

Unde s-a mai pomenit aceasta? Oare România nu are oameni valoroși și de bună credință, care să aibă capacitatea să o scoată din impas? Are, dar nu au voie să iasă la suprafață, pentru că, imediat ce fac acest lucru, li se "taie aripile". Pe fondul unei pretinse lupte împotriva corupției, care mai mult a perfecționat-o decât a eliminat-o, guvernările care s-au perindat au "băgat în oazele" celor care ar ști și ar putea să facă ceva, teama, dezgustul, indiferența.

Prima valoare declarată supremă și garantată de art.1 alin.(3) din Constituție este **DEMNITATEA OMULUI**.

Guvernele au transformat-o într-o cârpă de șters pe jos. Pensionarii, în proporție de peste 62 % au pensii care nu le pot asigura traiul zilnic, demn și decent, nici pentru o săptămână.

Și-atunci sunt obligați să "taie" de la hrană, de la haine, de la puținele bucurii de care ar avea nevoie, ca să supraviețuiască.

Pensia medie în România este de 2.782 lei/lunar iar pensia minimă este de 1.281 lei/lunar.

Câți dintre cei care ne guvernează ar putea supraviețui cu ea?

Salariul mediu și minim se ciuntesc pe zi ce trece, prin necorelarea cu coeficientul de inflație, cu măsurile luate pentru a combate efectele așa zisei "crize financiare". Dar cine a provocat această criză? Noi, cei din opoziție? Noi, cei pe care îi califică drept "extremiști" și "suveraniști" pentru că dorim să mai salvăm ce a mai rămas din țara asta?

Taxele și impozitele au crescut iar povara a fost transferată direct asupra populației și a mediului economic. În loc să protejeze contribuabilul, politica promovată a însemnat mai mulți bani luați de la oameni. Una dintre cele mai grave probleme este modul în care au fost tratate categoriile

vulnerabile. Persoanele cu handicap și alte grupuri aflate în dificultate au resimțit direct tăieri sau limitări ale sprijinului. Un stat responsabil protejează aceste categorii, nu le împovărează.

Prețurile la energie și alimente au crescut puternic. Acesta este un fapt. Problema este că, în fața acestor scumpiri, nu au existat măsuri suficiente și eficiente pentru protejarea populației. Pentru milioane de români, traiul zilnic a devenit mai greu, iar sprijinul statului a fost insuficient.

S-au tăiat cheltuieli, dar fără o strategie clară. Nu s-au pus în loc soluții. Rezultatul: servicii publice mai slabe și acces mai dificil pentru cetățeni.

Aparatul administrativ a fost redus dar birocrăția a rămas. Mai puțini angajați, aceleași proceduri, mai mult haos pentru oameni.

Un sistem administrativ suprasolicitat nu poate funcționa eficient. Iar când instituțiile nu funcționează bine, cetățenii sunt cei care pierd.

Deciziile au fost luate fără o consultare autentică. Românii nu au fost ascultați, ci puși în fața faptului împlinit.

S-a investit mult în imaginea de „eficientă” dar realitatea din teren arată altceva: nemulțumire, presiune financiară și lipsă de sprijin.

Concluzii: românii plătesc mai mult, primesc mai puțin și sunt lăsați singuri în fața scumpirilor. Asta nu este reformă, este o politică dezechilibrată, care apasă exact pe cei care au cel mai mult nevoie de sprijin. Nu poți vorbi despre eficiență când lovești în categoriile vulnerabile. Nu poți vorbi despre performanță când oamenii o duc mai greu. Nu poți cere încredere când nu oferi soluții. Acesta este adevărul: modelul promovată de Ilie Bolojan a însemnat costuri reale pentru români iar aceste costuri se văd zilnic: în facturi, în prețuri și în nivelul de trai.

3. De aproape un an asistăm la o mascaradă de reformă, prin care se pretinde că se diminuează deficitul bugetar. Am ajuns țara cu cel mai mare deficit bugetar din Europa.

Media acestuia la nivelul statelor din Europa este de 3,1% din PIB (conform IMF – World-Economic – Outlook) iar la nivelul statelor membre ale Uniunii Europene este de 3,3% din PIB. Câteva țări, respectiv: Germania, Franța, Polonia au în jur de 4-5%. Numai noi, românii, am ajuns în prag de a avea aproape 10%.

Cei care au adus România în acest stadiu, se chinuie acum să o ridice, dar pe spinarea românilor. Tăind drepturi bănești de maximă necesitate de la mamele cu copii, persoanele cu handicap, veterani, văduvele de război, rezerviști, elevi și studenți. Până și de la morți taie, pentru că au suprimat ajutorul statului pentru a-și aduce morții acasă. Stau cu mâna întinsă familiile nefericite ai căror soți, copii, părinți, care au murit peste hotare, ca să strângă sumele fabuloase, de peste patru mii de euro, ca să-și aducă morții acasă. Când în istoria modernă a României sau a altui stat s-a întâmplat acest lucru?

Au uniformizat sporul de pericolozitate, astfel încât și cei militarii și ceilalți membri ai sistemului de ordine și siguranță publică primesc aceeași sumă cât primesc secretarele și funcționarii din instituții. Sfidându-se faptul că militarii și asimilații lor își riscă viața în fiecare zi când pleacă de acasă, mulți aflându-se într-un pericol real de a nu se mai întoarce.

Și ca și când cinismul nu ar fi fost suficient, au redus și sporul de doctor, la o sumă infimă, jenantă, instituind o procedură care îi determină pe mulți dintre ei să renunțe la el.

Avem în vedere obligația titularilor unui asemenea titlu din instituțiile publice de a face lunar un raport prin care să demonstreze cum i-a ajutat titlul de doctor în realizarea atribuțiilor în luna respectivă.

Măi neterminaților, care nu aveți capacitatea să prezentați o diplomă de bacalaureat, care pretindeți că ați făcut facultăți despre care nu a prea auzit cineva și ați devenit competenți să conduceți țara, să știți că o diplomă de doctor se obține după multă muncă. Cu strădanie și sacrificiu. Nu negăm că sunt și din cei care și-au obținut în mod fraudolos un asemenea statut. Dar astea sunt excepții, nu reguli.

Încetați să mai transformați excepțiile în reguli și invers! O societate normală se conduce prin reguli, nu prin excepții. Și nu prin **derogări**.

Ați suprimat rolul Parlamentului. L-ați transformat din **unică autoritate legiuitoare**, cum îl declară art.62 din Constituție, într-o slugă umilă a Guvernului, care votează tot ce aprobă Guvernul, că doar ați avut majoritate zdrobitoare. Care "scârțâie" deocamdată, dar suntem convinși că veți avea grijă să o refaceți, că nu lăsați voi ușor beneficiile și privilegiile nemeritate. Ca să nu spunem "osul de ros din gură", cum se exprimă, cu năduf, poporul.

Se adoptă în cascadă ordonanțe de urgență. Și ca și când acest lucru n-ar fi de ajuns, cele mai multe instituie reguli derogatorii de la alte acte normative, unele esențiale pentru societate.

Să luăm Codul administrativ, care, în loc să fie aprobat prin lege, cum obligă art.115 din Constituție, a fost modificat de aproximativ patruzeci de ori și a fost golit de conținut, prin derogările de la el.

4. Nu știți să produceți resurse financiare în alt mod decât "tăind" din banii altora sau punând biruri insuportabile pentru români, dintre care, cea mai înrobitoare este taxa pe valoare adăugată, pe care ați crescut-o la 21%.

Dintre multele nenorociri pe care acest guvern le-a așezat, ca un jug, pe grumazul României, se află împrumuturile externe. La începutul anului 2026, datoria externă a României era de aproximativ 230 miliarde euro, crescând într-un ritm amețitor. În două luni România s-a împrumutat cu peste un miliard și jumătate de Euro.

Când frigiderul lor este gol, când banii nu le ajung de la o chenzină la alta, sau de la o pensie la alta, când România se târăște în genunchi și execută orbește tot ce i se comandă, românii se

Întrebă, în mod firesc, unde sunt miliardele cu care poporul s-a împrumutat și continuă să o facă? Ce destinație au primit sumele fabuloase pe care se pare că le-am primit prin PNRR?

Ori s-au întors tot la cei care ni le-au dat, prin plata așa zișilor experți, prin ajutorul pe care-l dăm Ucrainei, în vreme ce populația geme de nevoi.

În cea mai simplă logică, dacă guvernanților le-ar păsa cu adevărat de români, i-ar pune **pe primul plan**. Dar, din păcate, **românii simt că nu mai contează în țara lor. De vreme ce sunt bani ca să dăm la ucraineni, care nu recunosc drepturile etnicilor noștri români aflați pe teritoriul lor, și chiar Republicii Moldova, dar nu sunt bani pentru poporul român, ce putem crede altfel?**

În cea mai simplă logică, în perioada în care ne aflăm ar fi trebuit suprimate astfel de ajutoare, cum au făcut alte state cu demnitate din Uniunea Europeană. Dar noi, nici gând, ca și când am fi bancă, nu țară.

Guvernul a demonstrat o profundă lipsă de echitate prin:

- taxarea suplimentară a pensionarilor și a mamelor aflate în concedii pentru creșterea copilului;
- transferul poverii fiscale asupra cetățenilor vulnerabili;
- suprataxarea și lipsa unor măsuri reale de sprijin pentru mediul de afaceri și pentru categoriile sociale afectate.

Aceste decizii contravin principiilor de solidaritate socială, dezvoltare economică și justiție fiscală.

II. DEFICIENȚE ÎN DOMENII ESENȚIALE

Sistemele publice fundamentale – sănătatea, educația, infrastructura – continuă să sufere din cauza lipsei de reforme reale și a unei administrări ineficiente.

În locul unor soluții sustenabile, Guvernul a recurs la măsuri reactive și insuficiente.

1. Eșecul competitivității și al mediului de afaceri

a) OCDE arată că economia României a încetinit puternic: creșterea PIB a coborât de la 2,3% în 2023 la 0,9% în 2024, la o estimare de 0,7% în 2025, iar pentru 2026 prognoza este de numai 1,0%. Tot OCDE notează că România are un deficit comercial persistent, ajuns la -6,0% din PIB în 2024, pe fondul erodării competitivității-cost și al unui model de creștere dezechilibrat, dominat de cerere internă și deficite gemene.

În loc să răspundă acestei încetiniri prin stabilitate normativă, discipline de execuție și o politică pro-investiții, Guvernul a menținut unul dintre cele mai toxice semnale pentru mediul privat: impredictibilitatea. Raportul Comisiei Europene privind statul de drept notează că impredictibilitatea legislativă, folosirea frecventă a ordonanțelor de urgență, calitatea slabă a legislației și povara de reglementare rămân preocupări majore pentru mediul de afaceri și

societatea civilă. Același raport menționează că evaluările de impact lipsesc adesea sau sunt inadecvate și că, în 2024, Guvernul a adoptat 199 de ordonanțe, dintre care 156 au fost ordonanțe de urgență.

Adevărul politic este simplu: competitivitatea nu moare doar din lipsa de bani; moare și din lipsa de reguli stabile. Când investitorul nu știe care va fi fiscalitatea, când antreprenorul nu știe ce urmează să se schimbe peste o lună și când analiza de impact devine un act formal, economia încetează să mai investească în viitor și începe doar să se apere de stat. Acesta este bilanțul Guvernului Bolojan: nu un stat partener al producției, ci un stat generator de risc normativ.

b) Mediul privat românesc traversează una dintre cele mai dificile perioade din ultimul deceniu, iar responsabilitatea aparține direct politicilor incoerente și profund anti-economice promovate de actuala Coaliție condusă de Guvernul Bolojan. În loc să sprijine antreprenoriatul și să stabilizeze economia, Executivul a generat un climat de incertitudine, fiscalitate impredictibilă și presiune administrativă sufocantă.

Datele economice din 2025 și 2026, confirmă fără echivoc acest eșec. Numărul firmelor intrate în insolvență a crescut la 7.553 de companii, în creștere cu 3,84% față de anul precedent, semnalând o deteriorare accelerată a mediului economic. Mai grav, peste 74.000 de firme au dispărut complet din economie prin radieri, un indicator alarmant al colapsului antreprenorial.

Aceste cifre nu sunt simple statistici, ele reflectă afaceri distruse, investiții pierdute și zeci de mii de români rămași fără locuri de muncă. Doar în primele luni ale anului 2025, peste 1.600 de firme au intrat în insolvență, acumulând datoriile de 2,74 miliarde lei și afectând direct peste 7.000 de angajați.

Cauzele sunt evidente și țin de politicile guvernamentale:

- creșterea abruptă a fiscalității și introducerea de noi taxe fără consultare
- inflația ridicată, ajunsă la aproape 10% la finalul lui 2025 și începutul anului 2026, care a erodat capitalul de lucru al firmelor
- lipsa accesului la finanțare și blocajele în plățile statului
- absența unei strategii economice coerente pentru susținerea IMM-urilor.

În mod deosebit afectate au fost exact sectoarele care susțin economia reală: comerțul, construcțiile, transporturile și industria prelucrătoare, toate înregistrând cele mai multe insolvențe la nivel național. Această realitate demonstrează că nu vorbim despre o criză punctuală, ci despre o prăbușire sistemică generată de politici publice greșite.

În paralel, marile platforme industriale ale României au fost abandonate. Lipsa unei strategii industriale naționale a dus la situații dramatice precum:

- disponibilizări masive și blocaje la Combinatul Chimic Râmnicu Vâlcea
- degradarea și incertitudinea continuă de la Șantierul Naval Mangalia, unde statul a eșuat în a asigura continuitatea activității

- opriri repetate și dificultăți majore la Azomureș, simbol al industriei chimice românești.

Aceste cazuri nu sunt excepții, ci exemple ale unui model de guvernare bazat pe improvizație, lipsă de viziune și dezinteres față de economia productivă. În loc să protejeze locurile de muncă și să stimuleze investițiile, Guvernul a asistat pasiv la dezindustrializarea accelerată a țării.

Mai mult, creșterea numărului de firme care recurg la proceduri de concordat preventiv – peste 220 în 2025, dublu față de anii anteriori, arată disperarea antreprenorilor de a evita falimentul într-un mediu economic ostil. Este dovada clară că mediul privat nu mai are încredere în stabilitatea și predictibilitatea politicilor guvernamentale.

În concluzie, Guvernul Bolojan nu doar că a eșuat în a sprijini mediul de afaceri, dar prin măsurile sale a contribuit direct la distrugerea acestuia. România asistă la o contracție periculoasă a economiei reale, în care antreprenorii sunt împinși spre faliment, iar marile capacități industriale sunt lăsate să se prăbușească.

Acesta nu mai este un simplu eșec administrativ, este o politică economică falimentară care condamnă România la stagnare și dependență!

2. Eșecul gestionării economice. Efecte economice și sociale devastatoare

a) Chiar datele oficiale arată că bugetul pe 2026 a fost construit cu o țintă de deficit de 6,2% din PIB, adică aproximativ 127,7 miliarde lei, iar legea bugetului a intrat în vigoare abia la sfârșitul lunii martie 2026. Asta înseamnă că primele luni ale anului au funcționat într-un regim provizoriu, bazat pe regula de 1/12, ceea ce a comprimat temporar unele cheltuieli și a amânat presiunea reală pentru lunile următoare. Cu alte cuvinte, execuția de început de an nu spune întreaga poveste despre starea reală a finanțelor publice.

De aici pornește prima mare problemă: atunci când statul cheltuiește mai mult decât produce și nu corectează dezechilibrele prin reforme reale, diferența se plătește din împrumuturi tot mai scumpe. România se finanțează deja la costuri considerabil mai mari decât media zonei euro. BNR arată că indicatorul randamentelor titlurilor de stat pe termen lung pentru România a fost în jur de 6,7%, în timp ce media zonei euro a fost de circa 3,0%. Această diferență nu este un detaliu tehnic. Ea înseamnă miliarde de lei în plus pe dobânzi, adică bani care nu mai merg nici în infrastructură, nici în sănătate, nici în educație, ci în plata costului unei neîncrederi crescânde în capacitatea statului de a-și ordona finanțele. Într-o economie deja tensionată, asta împinge presiunea mai departe și asupra mediului privat, care ajunge să se finanțeze mai greu și mai scump.

În loc ca ajustarea să fie făcută prin eficiență administrativă, reducerea risipei și prioritizarea investițiilor, guvernarea a ales prea des calea mai simplă și mai costisitoare social: presiunea fiscală. Documentele bugetare pentru 2026 includ modificări importante de taxe și impozite, de la TVA și accize până la impozitarea dividendelor și schimbări în fiscalitatea proprietății. Asta

transmite economiei un semnal de instabilitate. Investitorii nu reacționează doar la nivelul taxelor, ci și la lipsa de predictibilitate. Când regulile se schimbă des, capitalul devine mai prudent, investițiile se amână, iar economia încetinește exact în momentul în care ar avea nevoie de încredere și de relansare.

În același timp, populația suportă deja costul acestei politici. Inflația anuală a fost de 9,6% în ianuarie 2026, 9,9% în martie 2026, după ce și anul anterior a rămas la niveluri ridicate. Asta înseamnă că veniturile reale sunt erodate, chiar și atunci când salariile cresc nominal. Cu alte cuvinte, pe hârtie românii pot părea că încasează mai mult, dar în viața reală cumpără mai puțin. De aici vine sentimentul generalizat de sufocare economică: facturi mari, alimente mai scumpe, servicii mai scumpe și o presiune constantă asupra bugetului familial. Când statul răspunde la propriile dezechilibre prin taxe mai mari, iar inflația continuă să muște din venituri, cetățeanul este cel care plătește dublu: o dată ca și contribuabil și încă o dată ca simplu consumator.

La această presiune internă se adaugă și o altă vulnerabilitate majoră: întârzierea folosirii banilor europeni. Într-un moment în care România are nevoie de investiții publice serioase, absorbția fondurilor din PNRR rămâne sub presiunea termenelor-limită. Reformele și jaloanele trebuie închise până la 31 august 2026, iar cererea finală de plată are termenul de 30 septembrie 2026. Asta înseamnă că spațiul pentru ezitare aproape că a dispărut. Dacă aceste resurse nu sunt atrase la timp, România pierde nu doar bani, ci și oportunitatea de a finanța modernizarea economiei fără să împovăreze suplimentar bugetul național. Într-o perioadă de criză, să ratezi bani europeni și să te împrumuți mai scump este una dintre cele mai costisitoare combinații posibile.

Nici în zona companiilor de stat nu vedem o strategie coerentă, ci mai degrabă o administrare orientată spre extragere rapidă de resurse. Strategia fiscal-bugetară a statului pornește de la menținerea unei cote de minimum 90% din profitul net distribuită sub formă de dividende de către companiile cu capital integral sau majoritar de stat. Problema este evidentă: dacă iei aproape tot profitul azi, slăbești capacitatea companiei de a investi mâine. Or, tocmai companiile strategice ar trebui să fie instrumente de dezvoltare, nu doar surse de lichiditate pentru acoperirea unui buget dezechilibrat. Situația este cu atât mai clară cu cât Romgaz și Hidroelectrica au raportat profituri nete preliminare de aproximativ 3,35 miliarde lei, respectiv, 3,30 miliarde lei pentru 2025. Așadar, nu vorbim despre companii falimentare, ci despre active profitabile, care ar avea nevoie de investiții, rețehnologizare și management performant, nu doar de stoarcere de dividende.

Exemplul Romgaz este relevant tocmai pentru că arată contradicția centrală a guvernării economice actuale: pe de o parte, statul cere profit, dividende și performanță; pe de altă parte, proiecte strategice esențiale întârzie. La centrala de la Iernut, compania raporta în toamna lui 2025 un stadiu de aproximativ 97,5%, însă contractul de lucrări a fost reziliat, ceea ce arată cât de costisitor devine un management fără continuitate și fără capacitate reală de execuție. Când

statul își subfinanțează propriile investiții și apoi invocă nevoia de listări sau vânzări pentru a compensa întârzierile, problema nu mai este piața, ci modul în care a fost administrat activul public până în acel punct.

În fond, criza actuală din România trebuie înțeleasă ca rezultatul unui lanț de decizii greșite: bugete construite la limită, corecții întârziate, costuri mari de finanțare, fiscalitate apăsătoare, investiții publice insuficient prioritizate, absorbție incompletă a fondurilor europene și folosirea companiilor de stat mai degrabă ca sursă de bani pentru prezent decât ca pârgie de dezvoltare pentru viitor. De aceea, discuția nu este doar despre cifre, ci despre modelul de guvernare. Un stat care trăiește din improvizatie bugetară, din taxare suplimentară și din consumarea resurselor strategice fără reinvestire nu rezolvă criza, ci o mută dintr-un trimestru în altul și dintr-un guvern în altul.

b) Consecințele acestor politici sunt dezastruoase și resimțite la nivel național:

- creșterea accelerată a prețurilor la bunuri și servicii, inclusiv la combustibili, cu efecte imediate asupra produselor alimentare și a celor de strictă necesitate.
- scăderea drastică puterii de cumpărare a populației.
- generarea unei spirale inflaționiste galopante prin suprataxare.
- sărăcirea populației, în condițiile în care o mare parte a cetățenilor se confruntă cu dificultăți financiare majore.
- falimentarea a mii de întreprinderi mici și mijlocii și distrugerea capitalului românesc, pilon esențial al economiei românești.
- scăderea consumului intern și reducerea drastică a investițiilor cu impact direct asupra scăderii produsului intern brut și intrarea economiei românești în recesiune.

c) În loc să stimuleze economia, guvernul Bolojan Ilie a ales să o sufocă prin taxe și impozite excesive. Politicile și măsurile adoptate de Guvernul condus de Ilie Bolojan au avut consecințe directe și profunde asupra familiilor din România, în special asupra părinților aflați în concediul de creștere a copiilor.

În loc să ofere sprijin coerent și predictibil, deciziile luate de Guvernul Bolojan au generat incertitudine, presiune financiară și dezechilibre în viața de zi cu zi a acestora.

În primul rând, modificările legislației privind indemnizațiile pentru creșterea copilului au creat un climat de nesiguranță. Părinții au fost nevoiți să se adapteze constant unor reguli schimbătoare, fără o viziune pe termen lung, ceea ce a afectat capacitatea lor de a-și planifica viața profesională și familială.

Un exemplu clar este introducerea aplicării contribuției de asigurări sociale de sănătate (CASS) asupra indemnizației pentru creșterea copilului, măsură care afectează direct veniturile părinților aflați în concediu de creștere. Această decizie, aplicabilă atât mamelor, cât și taților care

beneficiază de acest drept, reduce efectiv sprijinul financiar acordat într-o perioadă esențială pentru Familie și transmite un semnal de descurajare pentru natalitate.

În al doilea rând, creșterea costului vieții – alimentată de decizii economice nefaste – a afectat grav familiile cu copii. Prețurile la alimente, utilități și servicii esențiale au crescut semnificativ, în timp ce măsurile de compensare au lipsit cu desăvârșire.

În aceste condiții, mamele, adesea responsabile de gestionarea bugetului gospodăriei, au fost puse în situația dificilă de a face compromisuri între nevoile de bază ale Familiei.

Nu în ultimul rând, politicile fiscale și lipsa unor stimulente reale pentru angajatori au descurajat flexibilitatea muncii. Mamele care ar fi putut beneficia de programe adaptate sau muncă la distanță nu au avut parte de un cadru legislativ favorabil, fiind nevoite să aleagă între viața profesională și cea familială.

În concluzie, deciziile guvernamentale au afectat negativ stabilitatea și bunăstarea familiilor din România, punând o presiune suplimentară pe mame. Introducerea CASS asupra indemnizației de creștere a copilului reprezintă un exemplu concret de măsură care diminuează sprijinul oferit părinților exact în perioada în care acesta ar trebui consolidat. În loc să fie sprijinite, familiile au fost afectate negativ în procesul de elaborare a politicilor publice.

Măsurile luate de viitorul Guvern vor trebui să fie construite pe principii de predictibilitate, echitate și susținere reală a familiei, pentru a corecta dezechilibrele create.

3. Politici fiscale antieconomice, antisociale, împovărătoare și lipsă de viziune economică.

Guvernul a adoptat un pachet de măsuri fiscale care a dus la o presiune fără precedent asupra cetățenilor și mediului de afaceri, printre care:

- măsurile de creșterea a cotei standard de TVA de la 19% la 21% și a cotei reduse de la 9% la 11%, concomitent cu eliminarea unor facilități fiscale esențiale au generat creșterea prețurilor, scăderea puterii de cumpărare și inflație indirectă cu efecte dezastruoase asupra nivelului de trai al populației.
- măsura majorării accizelor cu aproximativ 10% a determinat creșteri în lanț ale prețurilor la toată gama de produse și servicii și reducerea drastică a consumului.
- măsura creșterii impozitelor locale pentru locuințe și autoturisme, în unele cazuri chiar cu 70–80% cu efecte dezastruoase asupra posibilității cetățenilor de a achita aceste impozite.
- măsura impozitării microîntreprinderilor cu 3% pe venit până la un anumit prag și trecerea la impozit de 16% pe profit peste acest prag, dublată de diminuarea posibilității de deducere a pierderilor fiscale din anii precedenți, afectând stabilitatea financiară a companiilor, respectiv majorarea impozitului pe dividende de la 10% la 16% a afectat drastic investițiile și capitalul românesc.

- măsura dublării impozitului pe bănci de la 2% la 4% a avut efect indirect asupra costurilor creditelor pentru populație și firme, băncile transferând aceste costuri clienților.
- măsura introducerii contribuției CASS de 10% pentru pensii peste 3.000 lei și pentru persoane aflate în concediu de maternitate sau de creștere a copilului care înainte erau exceptate măsură care a redus semnificativ veniturile acestor categorii de cetățeni, scăderea puterii de cumpărare și implicit a consumului.

Aceste măsuri demonstrează lipsa unei strategii coerente și o abordare exclusiv fiscal-bugetară, antieconomică și profund antisocială.

4. Falimentul consolidării fiscale

România a închis anul 2025 cu un deficit cash de 7,65% din PIB, adică 146,03 miliarde lei, potrivit Ministerului Finanțelor. În metodologia europeană ESA, Eurostat arată că România a avut în 2025 un deficit de 7,9% din PIB, cel mai ridicat din Uniunea Europeană. În același timp, datoria publică a urcat la 59,3% din PIB la sfârșitul lui 2025, iar Eurostat consemnează pentru România una dintre cele mai mari creșteri anuale ale raportului datorie/PIB din UE, de +4,5 puncte procentuale față de trimestrul IV 2024.

Aceste cifre nu descriu o consolidare fiscală reușită. Descriu eșecul unui stat care cheltuiește fără discernământ, colectează sub potențial și apoi încearcă să repare dezechilibrul prin comprimarea veniturilor populației. OCDE estimează pentru 2026 o creștere economică de doar 1,0% și arată că consumul privat va rămâne slab până la jumătatea lui 2026, pe fondul încetinirii creșterii veniturilor, al șomajului mai ridicat și al politicii fiscale mai restrictive. Aceeași analiză arată că înghețarea salariilor și pensiilor până la sfârșitul lui 2026, împreună cu majorările de TVA și accize, vor constrânge veniturile reale.

Mai mult, OCDE subliniază că salariile publice reprezentau 25,7% din cheltuielile totale ale statului în 2024, față de o medie OCDE de 20,6%, semn că problema nu era lipsa de victime pentru ajustare, ci lipsa unei reforme serioase a aparatului public. Guvernul Bolojan nu a început cu statul; a început cu cetățeanul. Nu a început cu risipa; a început cu înghețarea. Nu a început cu ierarhizarea cheltuielii; a început cu transferul costului.

5. Eșecul în agricultură și securitatea alimentară

a) OCDE descrie agricultura românească printr-o formulă devastatoare: transformare structurală prea lentă și o structură duală adâncită. Aproximativ 90% dintre fermele din România au sub 5 hectare, iar dimensiunea medie a fermei este de doar 4,4 hectare, printre cele mai mici din Uniunea Europeană. Majoritatea fermelor mici au tehnologie redusă, acces limitat la credit și orientare slabă către piață.

Pe partea comercială, tabloul este la fel de grav. OCDE arată că România a avut deficit agroalimentar în majoritatea anilor 2000-2022. Exportăm în principal mărfuri primare pentru industrie, care reprezintă 60,6% din exporturile agroalimentare, în timp ce importăm în principal produse procesate pentru consum, care reprezintă 59,6% din importuri. Excedentul pe produse vegetale nu reușește să compenseze deficitele pe produse animale și alimentare procesate. Este modelul unei economii care vinde ieftin materie primă și cumpără scump valoare adăugată.

În plus, OCDE arată că seceta și inundațiile se numără printre cele mai grave probleme actuale ale agriculturii românești, dar mai puțin de 1% dintre fermieri folosesc instrumentele de gestionare a riscului din PAC. Tot OECD arată că infrastructura de irigații este învechită și contribuie la folosirea inefficientă a apei, iar nivelul de educație agricolă al fermierilor români este cel mai scăzut din UE: numai 5% au studii agricole secundare sau terțiare.

Aceasta nu este doar o problemă sectorială. Este o problemă de siguranță alimentară, de balanță comercială, de dezvoltare rurală și de suveranitate economică. Guvernul Bolojan a eșuat să lege irigațiile de productivitate, procesarea de valoare adăugată și agricultura de politica industrială alimentară a statului.

b) În perioada guvernului actual, agricultura și zootehnia României nu doar că au stagnat, ci au intrat într-un declin evident, măsurabil și periculos pentru securitatea alimentară a țării.

În locul unor politici coerente, guvernul a livrat improvizație, întârziere și dezinteres față de fermierii români.

Datele oficiale ale Institutul Național de Statistică confirmă fără echivoc acest eșec: producția agricolă totală a scăzut de la aproximativ 105 miliarde lei în 2023 la 100,5 miliarde lei în 2024, adică o contracție de -4,3% într-un singur an. Mai grav, producția vegetală – pilonul de bază al agriculturii – s-a prăbușit cu aproximativ -10%, demonstrând incapacitatea guvernului de a gestiona seceta și de a investi în sisteme de irigații funcționale.

Această scădere nu este un accident, ci rezultatul direct al inacțiunii guvernamentale. Producțiile la culturile esențiale au înregistrat declinuri semnificative:

cerealele pentru boabe: aproximativ -8%

cartofii: peste -15%

legumele: aproximativ -10%

În loc să intervină, guvernul a asistat pasiv la degradarea capacității de producție a țării.

În zootehnie, situația este la fel de gravă. În perioada guvernului actual:

efectivele de bovine au scăzut cu aproximativ -2%

efectivele de păsări au scăzut cu aproximativ -3%

Aceste cifre reflectă falimentul politicilor de sprijin. În sectorul suin, dezastrul este și mai evident: Pesta Porcină Africană, reală sau imaginară, continuă să decimeze fermele, iar statul a eșuat

complet în refacerea efectivelor. Consecința directă: România a ajuns să importe peste 70% din carnea de porc consumată, o dependență inacceptabilă pentru o țară cu potențial agricol major. Mai mult, fermierii au fost abandonați și din punct de vedere financiar. Plățile prin Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură au fost întârziate în mod repetat, iar regulile de acordare a subvențiilor au fost schimbate constant, generând haos și lipsă totală de predictibilitate. În loc să sprijine agricultorii, statul i-a împins spre blocaj financiar.

Accesul la fondurile europene prin Politica Agricolă Comună a fost sabotat de birocrație și incompetență administrativă. În timp ce alte state membre modernizează agricultura, România ratează oportunități și pierde bani din cauza incapacității guvernului de a gestiona programe esențiale.

Efectele sunt vizibile și în economie: deficitul balanței comerciale agroalimentare a depășit 3 miliarde de euro anual, semn clar că România produce tot mai puțin și importă tot mai mult. Practic, guvernul a transformat o țară cu potențial agricol major într-un consumator dependent de piețele externe.

Concluzie: agricultura și zootehnia României nu au fost doar neglijate – au fost gestionate defectuos până la punctul în care declinul a devenit evident și periculos. Producția scade, fermele dispar, importurile cresc, iar fermierii sunt lăsați fără sprijin real.

Acest guvern nu doar că a eșuat, ci a compromis un sector strategic pentru viitorul României. Continuarea acestui mandat înseamnă adâncirea crizei și pierderea definitivă a competitivității agricole.

c) Acordul UE–Mercosur: Guvernul care își abandonează fermierii. Curajul de a spune NU lipsește acestui Executiv

Una dintre cele mai mari amenințări actuale la adresa agriculturii românești și a securității alimentare vine din acordurile comerciale negociate de Uniunea Europeană cu blocuri economice globale, în special cu grupul Mercosur. Acordul UE–Mercosur, care vizează deschiderea largă a pieței europene pentru produse agricole și alimentare sud-americe, riscă să arunce fermierii români într-o competiție devastatoare, cu producători ce operează la costuri și standarde incomparabile.

În fața acestei amenințări, Guvernul României a ales tăcerea, pasivitatea și docilitatea birocratică. Nu a avut curajul să spună NU sau măcar SĂ PUNĂ CONDIȚII clare în apărarea interesului național.

Parlamentul trage semnale de alarmă, Guvernul tace

Subiectul acordului UE–Mercosur NU este o invenție a opoziției. El a fost deja pus pe masa instituțiilor românești:

- În **Camera Deputaților**, comisiile de specialitate au dezbătut „analiza propunerilor Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale privind acordul de liber schimb UE–Mercosur pentru domeniul agricol (oportunități/riscuri)”

- În **Senat**, prin Hotărârea nr.34/2025, s-a cerut explicit ca, în contextul acordurilor comerciale UE cu țări terțe, să fie introduse „clauze în oglindă” și să se garanteze condiții de concurență echitabile pentru agricultura europeană și românească, inclusiv prin alinierea criteriilor de sustenabilitate și ESG pentru mărfurile agricole importate la standardele PAC.

Cu alte cuvinte, Parlamentul a făcut ceea ce trebuia: a ridicat problema, a cerut protecție pentru fermieri, a vorbit despre standarde egale și despre riscuri.

Guvernul, în schimb, a ales să tacă.

Nu a prezentat o poziție oficială clară a României privind acordul UE–Mercosur.

Nu a cerut un mandat negociator de la Parlament.

Nu a explicat public ce riscuri există și ce condiții pune România.

Nu a venit cu niciun plan de apărare pentru fermierii români.

Constituția cere Guvernului să apere interesul național în UE. Executivul preferă pasivismul eurocratic

Articolul 148 din Constituție obligă Guvernul să participe activ la definirea politicilor UE și să garanteze aducerea la îndeplinire a obligațiilor europene, dar și apărarea interesului național în acest cadru. Asta înseamnă, în concret, că Executivul:

- trebuie să negocieze în Consiliu și în dialogul cu Comisia Europeană astfel încât niciun acord comercial să nu distrugă sectoare întregi din economia românească;

- trebuie să ceară, în numele României, **clauze în oglindă**: produsele agricole importate să respecte aceleași standarde de calitate, siguranță alimentară, mediu și muncă pe care le impunem fermierilor noștri;

- trebuie să pregătească, din timp, măsuri de protecție și compensare pentru sectoarele vulnerabile, dacă acordul va intra în vigoare.

În loc de toate acestea, Guvernul:

- acceptă, fără luptă, să fie simplu spectator la negocierile UE–Mercosur;

- nu ridică, ferm și public, problema standardelor duble și a concurenței neloiale;

- nu își asumă niciun rol de lider regional în apărarea agriculturii est-europene.

Aceasta nu este integrare europeană responsabilă. Este **pasivism eurocratic** și abdicare de la obligația constituțională de a apăra interesul național.

Acordul UE–Mercosur: risc concret de sufocare a agriculturii românești

Din punct de vedere politic și economic, acordul UE–Mercosur înseamnă:

- creșterea importurilor de carne, zahăr, cereale și produse alimentare procesate din Brazilia, Argentina și alte state Mercosur, produse adesea în condiții de cost și cu substanțe interzise în UE;

- presiune masivă pe prețurile la poarta fermei în România, cu risc de faliment pentru fermele mici și medii;

- accentuarea dependenței de hrană din import și vulnerabilizarea securității alimentare a țării.

În fața acestui risc, **Guvernul nu are nici plan, nici garanții, nici acțiune:**

- nicio rezoluție de poziție adoptată la inițiativa Guvernului în Parlament, care să fixeze „linia roșie” a României în negocieri;

- niciun mandat clar, asumat politic, pentru ministrul agriculturii în Consiliul UE;

- nicio strategie națională de protecție pentru sectoarele cele mai expuse (zootehnie, zahăr, procesare carne, lactate);

- niciun pachet legislativ pregătit pentru a amortiza șocul importurilor suplimentare.

Guvernul se comportă ca și cum soarta fermierilor români ar fi o simplă colaterală a negocierilor globale, nu o prioritate națională.

S.O.S. România: nu vom accepta sacrificarea agriculturii românești pe altarul unui acord prost negociat

Partidul SOS România afirmă clar:

- România are dreptul și obligația să spună NU unui acord comercial care lovește direct în fermierii și procesatorii săi, dacă nu sunt garantate condiții de concurență echitabile și mecanisme reale de protecție;

- România trebuie să ceară, în mod ferm, **clauze în oglindă** și standarde egale pentru toate produsele agricole care intră pe piața UE;

- România trebuie să își consulte Parlamentul și cetățenii înainte de a accepta orice acord cu impact major asupra securității alimentare.

Guvernul actual:

- nu a avut curajul să spună NU sau să condiționeze acordul;

- nu a ridicat, oficial și public, problema standardelor duble;

- nu a informat și nu a consultat Parlamentul și societatea;

- nu a pregătit niciun mecanism de protecție pentru fermierii români.

Aceasta nu este guvernare. Este **nepăsare și complicitate** la sacrificarea agriculturii românești pe altarul unor tranzacții făcute departe de ochii cetățenilor.

A lăsa agricultura românească la discreția unui acord precum UE–Mercosur, fără poziție fermă, fără condiții, fără protecții, înseamnă a abdica de la orice responsabilitate națională.

În numele suveranității alimentare, în numele dreptății pentru satul românesc și pentru fermierii care țin această țară în viață, în numele viitorului copiilor noștri:

Partidul SOS România cere retragerea imediată a încrederii acordate acestui Guvern al tăcerii, al nepăsării și al complicității la sacrificarea agriculturii românești.

6. Eșecul în energie și în securitatea economică a industriei

În energie, Guvernul a oscilat între măsuri de criză costisitoare și lipsa unei strategii coerente de termen mediu. OCDE arată că eliminarea plafonării prețurilor la electricitate, combinată cu majorările de taxe indirecte, a alimentat din nou inflația. Comisia Europeană arată, la rândul ei, că sistemul energetic al României rămâne încă dependent în mare măsură de combustibili fosili, care reprezintă aproximativ 70% din mixul energetic, iar dezvoltarea energiilor regenerabile este frânată de incertitudini ale prețului, proceduri greoaie de autorizare și reguli neclare privind utilizarea terenurilor.

Comisia mai arată că implementarea efectivă a Legii offshore wind din 2024 ar putea adăuga între 3 și 7 GW până în 2030 și că rețelele electrice actuale nu pot acomoda o extindere rapidă a producției eoliene și solare. Cu alte cuvinte, România are potențial, dar nu are încă execuția, viteza administrativă și coerența de reglementare necesare pentru a transforma energia într-un avantaj competitiv pentru industrie și populație.

Un guvern responsabil ar fi oferit trei garanții minime: prețuri predictibile pentru industrie, protecție țintită pentru consumatorii vulnerabili și o foaie de parcurs credibilă pentru investiții în producție, rețele și stocare. Guvernul Bolojan nu a oferit niciuna în mod suficient. A administrat energia ca pe o problemă contabilă, nu ca pe un pilon al competitivității și securității economice.

7. Eșecul în educație și formarea capitalului uman

În educație, Guvernul Bolojan continuă o politică a subfinanțării și a insuficienței strategice. România alocă unul dintre cele mai scăzute niveluri de cheltuieli per elev dintre statele OCDE și parteneri: în 2022, cheltuiala medie per elev/student de la primar la terțiar a fost de aproximativ 7.000 USD, față de aproximativ 13.000 USD media OECD și UE. Tot OCDE arată că educația reprezenta în 2023 aproximativ 8% din totalul cheltuielilor publice, adică 3,4% din PIB.

Rezultatele sunt dramatice. România are cea mai mare rată de părăsire timpurie a școlii din UE: 16,6% dintre tinerii de 18-24 de ani nu finalizaseră liceul și nu se aflau în educație sau formare în 2023. În 2022, aproximativ 21% dintre adolescenții de 15 ani și 22% dintre cei de 16 ani erau în afara școlii. De asemenea 42% dintre elevii de 15 ani nu ating nivelul minim de competență la citire, 44% la științe și 49% la matematică.

Criza continuă și după școala obligatorie. OCDE notează că rata abandonului după primul an de licență este de 21%, peste media OCDE de 13%. În 2024, ponderea tinerilor de 25-34 de ani cu studii terțiare era de doar 23,2%, una dintre cele mai mici din spațiul OCDE și partener. Acesta nu este doar un eșec al sistemului de învățământ; este un eșec al modelului de dezvoltare. O

economie care pierde copii din școală, tineri din universități și competențe de bază din generațiile active își pierde însăși baza de competitivitate.

8. Eșecul în sănătate și accesul la servicii esențiale

a) În sănătate, tabloul este la fel de sever. Profilul de țară publicat de Comisia Europeană, OCDE și Observatorul European arată că România are cea mai mică cheltuială de sănătate pe cap de locuitor din UE, sub jumătate din media europeană în 2023. Sursele publice acoperă 77% din cheltuieli, iar restul, aproximativ 23%, este suportat privat, aproape integral prin plăți directe din buzunarul pacientului.

OCDE mai arată că, în 2024, 11% din populație nu era asigurată, iar sistemul de asigurări acoperă doar 89% din populație, unul dintre cele mai scăzute niveluri de acoperire din spațiul OCDE. În 2023, 22,7% din costul medicamentelor în ambulatoriu a fost suportat direct de pacienți, peste media UE de 15,5%. În 2024, 6% dintre românii cu nevoie de îngrijiri medicale au raportat nevoi nesatisfăcute din motive de cost, distanță sau timp de așteptare, iar în rândul persoanelor aflate în risc de sărăcie ponderea a urcat la aproximativ 15%.

Disparitățile teritoriale sunt rușinoase pentru un stat european. OCDE arată că 54% din populație trăia în mediul rural în 2023, dar zonele urbane concentrau în 2024 peste 90% dintre spitale și clinicile de specialitate independente și 60% dintre cabinetele independente de medicină de familie. Același profil de țară notează că România are una dintre cele mai ridicate rate ale mortalității evitabile din UE. Acest Guvern a lăsat sănătatea să funcționeze după geografie, venit și noroc personal.

b) Starea de sănătate a poporului român trebuie evaluată pe baza unor indicatori majori, care obiectivează performanțele reale ale sistemului sanitar și calitatea guvernării acestuia.

În primul rând speranța de viață a românilor care este în mod inacceptabil cu 5 ani sub media Comunității Europene și cu 8 până la 10 ani sub duratele medii maxime de viață a cetățenilor majorității statelor europene guvernate pe baza unor politici de sănătate publică adecvate, care organizează, implementează și monitorizează măsuri eficiente centrate pe interesul controlului bolilor cetățenilor lor, ceea ce indică de la bun început o incapacitate cronică în guvernarea pe linie de sănătate publică.

De o gravitate deosebită este evoluția critic nefavorabilă a indicatorilor demografici, dintre care cel puțin controlul natalității și mortalității, a mortalității infantile dar mai ales al morbidității și mortalității generale cad în sarcina Ministerului Sănătății (starea proastă a sistemului sanitar este și o cauză a emigrării masive cu impact demografic extrem de negativ !).

Date demografice ale României

Populație	19.054.548 (1 ianuarie 2023) ^[1]
Speranța de viață	
• masculin	71,4 ani
• feminin	78,8 ani
Rata mortalit infantile	5,6 decese/1.000 de născuți (2023) ^{[2] [3]}
Rata netă de migrare	-0,24 migranți/1.000 de locuitori (2015)
Structura vârstei	
0-14 ani	3.073.902 (16,1%)
15-64 ani	12.253.533 (64,3%)
65 și peste	3.726.380 (19,6%)

Datele culese de Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică (INC-D) relevă faptul că populația României a scăzut constant în ultimele decenii. Principala cauză a declinului demografic este nivelul foarte ridicat de emigrare. Asistăm în ultimele decenii la o emigrare masivă, factorul cu cel mai dezastruos impact demografic negativ (părăsesc țara oameni tineri, activi în familii și societate, cu efecte directe asupra natalității, piramidei populaționale, hemoragie necontrolată de aur cenușiu și forță de muncă, cu afectarea directă a sistemului de pensii, a sistemelor de învățământ și sănătate, a familiilor rămase acasă și în final a întregii societăți). În anul 2023, peste 3,1 milioane de români locuiau deja în alte țări ale Uniunii Europene, un număr record. Totodată, fenomenul de îmbătrânire a populației este evident, vârsta medie a românilor crescând de la 35,3 ani în 2003 la 43,6 ani în 2023.

Alți factori demografici negativi:

Scăderea natalității. România a înregistrat în anul 2024, cea mai scăzută rată de natalitate din ultimii 100 de ani. Potrivit datelor INS, mai puțin de 150.000 de copii au venit pe lume, iar în unele județe, natalitatea a scăzut sub 2000 nașteri anual. În loc de sprijin pentru familii, statul a impus o nouă măsură - contribuție de sănătate inclusiv pentru mamele aflate în concediu. Lipsa politicilor de sprijin și numărul redus de creșe și grădinițe sunt elemente descurajante care se suprapun peste schimbarea valorilor și a stilului de viață la generațiile tinere, orientate mai degrabă spre carieră, dezvoltare personală și călătorii, amânând astfel formarea unei familii.

Consecințele acestui declin demografic sunt profunde și de lungă durată. România se confruntă deja cu o îmbătrânire accelerată a populației, iar raportul între populația activă și cea în vârstă devine tot mai dezechilibrat. Acest lucru are implicații directe asupra sistemului de pensii, asupra sistemului sanitar și, în general, asupra sustenabilității economice. Scăderea natalității afectează și sistemul educațional, care trebuie să se adapteze la un număr tot mai redus de elevi, ceea ce poate duce la închiderea unor unități școlare, mai ales în mediul rural.

Alți indicatori cu impact demografic negativ:

Mortalitatea infantilă - În 2022, România a avut cea mai ridicată rată a mortalității infantile din Uniunea Europeană, cu 5,7 decese la 1.000 de născuți vii, peste media europeană de 3,3.

Mortinatalitatea în România În 2023, au fost înregistrați 566 de născuți morți. Rata mortinatalității a fost de 3,6 la 1.000 de născuți (vii și morți). În mediul rural, rata a fost mai mare (4,1) decât în mediul urban (3,1). Din totalul născuților morți, 10,8% aveau mame sub 20 de ani, iar 55,7% cântăreau sub 2.500 de grame la naștere.

În starea cea mai critică se află însă mortalitatea scăpată de sub control :

Dacă la mortalitatea generală - în anul 2024 - România se situa pe locul 5 în lume în clasamentul țărilor cu cea mai mare rată a mortalității, cu 14,6 decese la 1.000 de locuitori:

În cazul mortalității prin boli prevenibile-tratabile, România se confruntă cu o lipsă gravă de control al bolilor netransmisibile, ocupând încă din anul 2023 primul loc în Uniunea Europeană la numărul de decese prin boli prevenibile-tratabile (272.483 decese, 129.614 femei, în anul 2022), în primul rând boli cardiovasculare, pe locul 2 fiind decesele prin cancer în număr de 45.823.

Suntem tot pe primul loc și la mortalitatea și incidența prin cancer de col uterin, cel mai prevenibil dintre cancere (datorită ineficienței istorice de decade a programelor de prevenire primară și secundară=screening). De mult prea mult timp mii de femei tinere, active în familii și societate, se îmbolnăvesc și mor în stadii avansate de cancer de col uterin. Zeci de mii de oameni mor datorită unor cancere care ar putea fi depistate și tratate în stadii mai incipiente, curabile, cu supraviețuiri mai bune sau cu o calitate a vieții superioară, sute de mii mor prin boli netransmisibile prevenibile (majoritare fiind în continuare bolile cardiovasculare).

Povara actualizată a îmbolnăvirilor. Conform unui Raport publicat de Consiliul Economic și Social din România în anul 2023 din anii 2020 pe primul loc la prevalența îmbolnăvirilor în România au trecut bolile mintale !!! (cu toate că nu există în vigoare nici în cazul lor un sistem de declarare înregistrare monitorizare = registru), depășind estimativ bolile cardiovasculare și cancerul. Bolile mintale, în mare măsură consecință ale unor abuzuri și determinante a unui stigmat social, se poate spune că au fost și încă sunt ascunse sub preș și ignorate de sistemul sanitar existând discrepanțe uriașe de organizare și finanțare a unor servicii medicale necesare specifice de psihiatrie/psihologie în raport cu serviciile medicale destinate afecțiunilor somatice al altor organe. Este nevoie probabil de o schimbare totală de paradigmă, cu prioritizarea terapierilor bolilor mintale prin reconsiderarea conceptului men sana in corpore sano. La nivel național, 1 din 5 români este afectat de cel puțin o problemă de sănătate mintală și cel puțin 250 000 de români suferă de o tulburare mintală severă. În consecință tot mai mulți români ne-am lovit sau ne vom

lovi personal, în familii sau anturaj de boli psihice, de la "banalele" anxietăți și depresii, izolate sau asociate unor comorbidități, la forme mai severe.

Conform Euro Health Consumer Index sistemul sanitar din România se află de mai mulți ani pe ultimele locuri în Comunitatea Europeană la accesibilitatea la servicii medicale curative și medicamente, timpi de așteptare tratament, și pe ultimul loc la servicii preventive.

Față de toată această situație Ministerul Sănătății se bazează în încercările de a îmbunătăți starea de sănătate a populației pe o Strategie publicată pe site-ul MS în anul 2023. Documentul nu este asumat de anumiți autori, se menționează doar că a fost elaborat de un grup de experți în urma unui larg proces de consultare. Autorii sunt de fapt experții "de casă" desemnați politici ai MS care de mai bine de 15 ani se perindă prin funcții în MS și INSP, slectați acum în cadrul unui Proiect POCA și remunerați în acest scop din Fonduri Europene. Stategia este în mare măsură la capitolul obiective și măsuri un copy-paste a strategiei precedente elaborate sub același calapod, se bazează pe evaluări incomplete ale sistemului sanitar actual, sunt jalonate în mare parte intervenții reformatoare similare (în paralel cu o evaluare marcat lacunară a eficienței Strategiei 2014-2020). Documentul are în opinia noastră mari lipsuri, strategia nu este fundamentată pe baza catagrafiei actualizate a populației la risc, în raport cu o estimare corectă și completă a poverii îmbolnăvirilor, urmată de evaluarea necesarului istoric și prospectiv de servicii/medicale/intervenții de sănătate publică, în final evaluarea exhaustivă a resurselor de control existente în toate sectoarele cu planningul de completare a acestora în termen scurt, mediu și lung pe baza unui necesar astfel fundamentat și a unor surse identificate și precizate concret de finanțare.

Dintre lacunele Strategiei menționăm:

SNS 2022 – 2030 declară intenția de a implementa reforme structurale susținute ale sistemului de sănătate, în mod particular, referitoare la următoarele aspect, determinate și potrivit comentariilor privind stadiul de implementare 2026.

(comentarii privind stadiu de implementare 2026)

a) modernizarea, flexibilizarea și dezvoltarea serviciilor de sănătate publică; - nici o reformă structurală notabilă în rețeaua MS. INSP – structuri regionale în subordine, DSP- uri

b) implicarea activă și responsabilizarea cetățeanului în deciziile referitoare la propria sănătate; - campaniile IEC sunt izolate,neconsolidate, insuficiente și nu există un sistem consolidat de evaluare/ feedback privind îmbunătățirea adului de conștientizare / schimbări de comportament.

c) întărirea capacității autorităților publice locale pentru acțiuni concrete și susținute de îmbunătățire a stării de sănătate a comunităților pe care le reprezintă; - numeroase accidente , chiar catastrofe cu implicații asupra stării de sănătate în tot mai multe comunități în care implicarea autorităților locale este dovedită deficitară neagă eficiența oganizării de măsuri urmate de progrese la acest capitol, tot mai frecvente incidente scandaloase celebre comunicate de presă.

d) accesul în timp util la servicii de îngrijiri de sănătate diversificate, performante și de calitate oferite de echipe de profesioniști în asistența medicală primară;

- fără modificări mai ales în sensul creșterii accesului populației din comunitățile rurale izolate, grupurile defavorizate / vulnerabile.

e) îmbunătățirea continuă a coordonării și furnizării serviciilor de urgență furnizate în timp util, precum și continuarea integrării acestora în cadrul celorlalte servicii de îngrijiri de sănătate furnizate;

- medicina de urgență continuă să furnizeze dovezi de intervenții întârziate, chiar eșuate, cu vieți pierdute ca a fi fost salvate în condițiile unei organizări corespunzătoare, sesizate foarte frecvent în presă.

f) investiții comprehensive în prevenția primară, inclusiv stomatologică, cu scopul de a reduce povara pe care îmbolnăvirile evitabile o reprezintă pentru sistemul de sănătate;

- fără excepție, toate programele de prevenire primară prin vaccinare, informare privind cunoașterea și combaterea la toate nivelele a factorilor de risc și programele de screening /prevenire secundară sau depistare precoce au acoperiri departe de necesarul controlului adecvat al bolilor prevenibile, România având cele mai ridicate rate de deces/ mortalitate cauzat de acestea.

g) investiții comprehensive în infrastructură, resurse umane și instrumente de creșterea calității serviciilor de îngrijiri de sănătate oferite în toate domeniile de asistență medicală;

eInvestițiile insuficient fundamentate în mijloace fixe și obiecte de inventar în domeniul sanitar sunt o activitate preferată la toate nivelele sistemului, în condițiile managementului politizat al procedurilor de achiziție și a unui lobby insuficient reglementat legislativ, investițiile majore necesare pentru aducerea rețelei de spitale învechite, cu circuitele depășite responsabile de tragedii în unele secții, accidente și decese prin frecvente infecții nosocomiale, cost-eficiența serviciilor medicale cu asanarea paternului parazit de atribuire directă și licitații trucate clientelar politic, rezolvarea subfinanțării cronice a spitalelor în general cu procent sporit din PIB și organizarea în subordine de structuri adecvate capabile să absoarbă și să cheltuiască integral bani europeni, ASTA are de făcut Ministrul, nu impresie artistică pe sticlă și Facebook prigonind personalul sanitar cu spriinul managerilor coalizați ca unici vinovați pentru neregulile sistemului, în fața oamenilor, care ajung să-i urască/ agreseze (situația este extrem de gravă și compromite serios relația cu pacientul punând în pericol pronosticul acestuia.

h) diversificarea serviciilor de îngrijiri de sănătate oferite ca și servicii ambulatorii (pre și post spital), eficientizarea, creșterea performanței și a calității serviciilor de îngrijiri de sănătate oferite în asistența medicală secundară și terțiară.

Deși în aparență medicina ambulatorie ar putea fi considerată sectorul de avangardă al reformei sistemului sanitar după Revoluție, prin prisma serviciilor de diagnostic paraclinic care sunt de

departe cele mai diversificate și complete (mai ales cele de laborator care implică în măsura cea mai mică personal sanitar ultra calificat), dacă ne referim la accesul contribuabililor la sistemul de asigurări de sănătate la aceste servicii în timp util și gătuit situația se schimbă radical: în primul rând la sistemul maschează subfinanțarea la nivelul medicilor de familie limitează trimerile acestora către ambulatoriile de specialitate prin două pârgii, lipsa comunicării protocoalelor de diagnostic la consultațiile primare și de control periodic (care împiedică informarea pacientului și îi ascunde uneori necesarul real de investigații și ritmicitatea lor) și prin stabilirea arbitrară în Contractul Cadru a unor intervale de timp și tipuri de investigații necesare prelungite respectiv limitate pentru a limita cheltuielile. Procesul de negociere a necesarului de servicii între societățile profesionale și finanțatori este simulat și grevat de conflicte de interese în cadrul general al procesului de politizare excesivă – sumele alocate nu sunt astfel raportate istoric transparent la serviciile medicale la rândul lor frecvent incorect înregistrate și raportate, iar alocările prospective nu sunt posibile în lipsa unor registre operative ale îmbolnăvirilor. În consecință, în mod frecvent pacientul informat corect alege coplata sau plata integrală în timp util a serviciilor necesare complete pentru a beneficia de un diagnostic de calitate.

i) creșterea capacității instituționale pentru elaborarea și coordonarea politicilor de sănătate, precum și planificarea și organizarea serviciilor de îngrijiri de sănătate (inclusiv prin înființarea ANDIS, CRUSP, CNIS); aici este vizată înființarea unei noi agenții care nu este altceva decât o nouă sinecură pegătită pentru anumiți experți din rândul actorilor Strategiei urmate de enumerarea unor intenții care nu au la bază infrastructuri și strategii cu termene de implementare și surse de finanțare:

Viziunea prezentată în document nu are nici o legătură cu realitățile schițate mai sus și denotă fie o cunoaștere extrem de limitată a sistemului fie o ascundere sub preș a acestora:

Arii strategice de intervenții – sunt în mare parte preluate din strategia precedentă su pretextul că ar fi actuale (aceleași obiective), sunt jaloane mai mult teoretice care creează un cadru extrem de general și nu identifică din nou clar capacități și expertize instituționale concrete în sensul unor măsuri/intervenții/termene/nivele identificate de finanțare justificate/planificate/monitorizate.

Un alt Document cu mari lipsuri este cel al Planului Național de Control al Cancerului publicat pe site de MS, un alt exemplu negru pe alb al incapacității și lipsei de expertiză a MS/INSP de a organiza, implementa și monitoriza măsuri coerente sustenabile de prevenire și control al bolilor netransmisibile.

Sunt suficiente exemple care atestă faptul că Ministerul Sănătății a guvernat defectuos un sistem sanitar public care răspunde pe zi ce trece tot mai necorespunzător nevoilor reale ale populației. Ministrul Sănătății s-a preocupat mai mult de a lansa în presă (exemplu recent AGERPRES) și în alte intervenții (Facebook) declarații "fumigene" menite să dezinformeze prin omisiuni și minciuni

opinia publică încercând în mod deliberat să ascundă și să mascheze aceste adevăruri din sistemul sanitar pe care îl patronează, obedient unor decizii politice care îl subfinanțează, pe fondul unei continue creșteri a poverii îmbolnăvirilor și deceselor așa cum ați văzut.

D-nul Ministru Dr. Alexandru Rogobete nu își asumă nici o responsabilitate, deși a preluat ștafeta acesteia și conform, de exemplu, Legii Planului de Control al Cancerului, răspunde încă din anul 2022 cu termene clar stabilite deja pentru perioada 2023-2025, alături de predecesorul său Prof. Dr. Alexandru Rafila, de organizarea implementarea și monitorizarea programelor de prevenire a cancerului (conforme Directivelor UE și Ghidurilor Europene actualizate de Asigurare a Calității acestora).

Ministrul, prin declarații peiorative, încearcă să arunce în derizoriu istoricul activităților anterioare anului 2023, când s-a publicat noua Strategie pentru sănătate, dovedind faptul că nu înțelege complexitatea sarcinilor pe care le are, mai mult, fie minte atunci când susține că există asigurată infrastructura necesară organizării unor programe de screening, fie nici măcar nu cunoaște dimensiunile problemelor pe care le are de înfruntat.

Afirmații precum faptul că numărul de mamografe și de resurse completate de laborator de citologie ar aigura infrastructura necesară la nivel național, fără a se vorbi despre centre dedicate configurate specific pentru a oferi teste, evaluări suplimentare și tratamente gratuite asigurate și controlate calitativ către care să fie invitată și reinvitată periodic programat toată populația la risc, sunt praf în ochii oamenilor.

Afirmațiile referitoare la bugete, central, CAS, co-finanțare a unor proiecte din Fonduri Europene contractate raportate la bugete similare istoric, sunt omisive, ascund de exemplu faptul că ultimele nu au fost niciodată cheltuite conform contractărilor (din cauza dirijării discreționare politice către beneficiari supraevaluați din punctul de vedere al capacității și expertizei de finalizare al proiectelor), nu se vorbește de loc de impactul deficitului de peste 12% al bugetului actual al MS față de cel al anului precedent.

Subfinanțarea sănătății cu prioritizarea altor cheltuieli, consimțită de MS, în condițiile specifice stării alterate de sănătate a populației este un atac direct la drepturile fundamentale ale cetățenilor prevăzute în Constituție și se face cu complicitatea actualei alianțe politice aflată la guvernare.

Nu există un exemplu mai bun de proastă guvernare decât cel al achiziției vaccinurilor Anti Covid în care sunt implicați Miniștri ai Sănătății din USR, PNL și PDSR, toți vinovați de negocieri sau renegocieri păguboase pentru sistemul sanitar care au produs și produc pierderi financiare foarte importante, 150.000 de Euro pe zi, pe lângă sutele de milioane de Euro.

La toate acestea se adaugă multiplele accidente și incidente din sistem, mai mult sau mai puțin mediatizate, la care cad victimă tot cetățenii care își caută sănătatea în spatele ușilor închise ale acestuia!!!

9. Eșecul în justiție, integritate și calitatea statului

a) Comisia Europeană arată că durata de soluționare a cauzelor civile, comerciale, administrative și a altor cauze a crescut de la 160 de zile în 2021 la 228 de zile în 2023, iar rata de soluționare a scăzut de la 102% la 87%. Acolo unde statul întârzie justiția, statul slăbește dreptul. Acolo unde justiția se mișcă greu, cetățeanul și economia nu mai au sentimentul ordinii.

În același raport, Comisia notează că nivelul perceput al corupției rămâne ridicat: România are 46 de puncte din 100 în indicele Transparency International 2024, 75% dintre cetățeni consideră corupția răspândită, iar 90% dintre companii spun același lucru. Raportul mai reține că hotărârile privind prescripția au dus la închiderea multor dosare de corupție și la anularea unor condamnări. Acesta este contextul în care actualul Guvern pretinde că întărește autoritatea statului.

Și în achizițiile publice imaginea este gravă. Comisia notează că 37% dintre companii consideră că, în ultimii trei ani, corupția le-a împiedicat să câștige o licitație sau un contract public. Tot raportul arată că 45% din procedurile de achiziții au avut un singur ofertant în 2023, față de o medie UE de 29%, iar 75% dintre investigațiile Consiliului Concurenței din 2024 privind potențiale carteluri au vizat achizițiile publice. Nu vorbim despre simple suspiciuni retorice, ci despre o vulnerabilitate sistemică a statului.

Peste toate acestea se adaugă proasta guvernare normativă. Comisia spune clar că impredictibilitatea legislativă, folosirea frecventă a ordonanțelor de urgență, calitatea slabă a legilor și evaluările de impact lipsă sau inadecvate rămân probleme majore.

În 2024, Guvernul a adoptat 199 de ordonanțe, dintre care 156 OUG. Un stat care guvernează astfel nu mai produce încredere; produce oboseală civică, defensivă economică și degradarea autorității legii.

b) Statul de drept nu este o opțiune politică. Nu este un moft. Nu este un capitol de bifat în rapoarte europene. Este fundamentul fără de care această țară nu poate funcționa.

Adevărul este simplu și incomod: statul de drept din România nu este consolidat — este slăbit sistematic, cu bună știință, de cei care astăzi pretind că îl apără.

Opoziția parlamentară atrage atenția asupra degradării continue a standardelor privind statul de drept în România, într-un moment în care majoritatea guvernamentală susține, în mod declarativ, alinierea la valorile europene.

Ni se vorbește despre reforme, despre standarde europene, despre modernizare.

În realitate, asistăm la o operațiune continuă de control politic asupra justiției.

Nu este o întâmplare. Este un plan.

În realitate, asistăm la o serie de inițiative legislative și practici administrative care afectează independența justiției, transparența actului de guvernare și încrederea cetățenilor în instituțiile statului.

Comparativ cu state membre ale Uniunii Europene, precum Franța sau Germania, unde mecanismele de control al puterii executive sunt consolidate prin instituții independente și proceduri transparente, România continuă să tolereze ingerințe politice în actul de justiție și întârzieri nejustificate în reformele esențiale.

În loc să întărim instituțiile-cheie – parchetele, instanțele și organismele de integritate – asistăm la tentative repetate de subordonare a acestora intereselor politice de moment.

Solicităm:

- respectarea strictă a principiului separației puterilor în stat;
- alinierea legislației naționale la standardele europene în materie de independență a justiției;
- consultări reale cu sistemul judiciar și societatea civilă înaintea oricărei modificări legislative;
- transparență totală în procesul decizional.

România nu își poate permite să rămână în urma partenerilor europeni în ceea ce privește statul de drept. Cetățenii merită o justiție independentă, eficientă și credibilă.

În timp ce în statele europene justiția este protejată de orice ingerință politică, în România vedem exact opusul: legi ambigue, proceduri modificate netransparent și o presiune constantă asupra magistraților incomozi.

Vă întreb direct:

- de ce vă temeți de o justiție independentă?
- de ce refuzați reguli clare, stabile, europene?
- de ce evitați transparența?

Răspunsul este evident: pentru că o justiție liberă înseamnă responsabilitate.

Iar responsabilitatea este exact ceea ce această majoritate încearcă să evite.

Ați transformat justiția într-un câmp de negociere politică. Ați compromis încrederea cetățenilor.

Ați decredibilizat instituții care ar trebui să fie pilonii democrației.

În alte state europene, astfel de derapaje ar genera demisii imediate și anchete serioase.

În România, ele sunt justificate, cosmetizate și, mai grav, repetate.

Nu mai putem continua așa!

Pe lângă celelalte solicitări, mai cerem:

- încetarea oricărei ingerințe politice în justiție;
- reguli clare și aliniate la standardele europene;
- respect real pentru independența magistraților.

Astăzi, România nu are nevoie de explicații. Are nevoie de oprirea imediată a acestor abuzuri.

10. Incapacitatea administrativă și eșecul execuției PNRR

Pagina oficială a Comisiei Europene privind PNRR-ul României arată clar dimensiunea mizei: un plan de 28,5 miliarde euro, cu 111 fluxuri de investiții și 66 de reforme, toate jaloanele și țintele urmând să fie finalizate până în august 2026. În același timp, aceeași sursă indică faptul că traseul implementării a inclus deja, pentru cererea de plată nr. 2 și nr. 3, decizii de suspendare parțială, iar pentru a doua tranșă de împrumut, o decizie de reducere parțială. Acesta nu este semnul unui stat care execută impecabil; este semnul unui stat care intră în sprintul final cu probleme de conformare și livrare.

Comisia Europeană mai arată că proiectele mari nu primesc întotdeauna prioritatea necesară, că proiectele mature se confruntă cu întârzieri, că implicarea actorilor relevanți în proiectarea și implementarea reformelor rămâne slabă, iar evaluările de impact continuă să fie formale și de calitate discutabilă. În iunie 2025, Comisia consemna chiar că România nu prezentase încă raportul anual de progres privind măsurile luate pentru corectarea deficitului excesiv recomandate de Consiliu. Acesta este exact tipul de slăbiciune administrativă pe care actualul Guvern trebuia să o corecteze și nu a corectat-o.

11. Reformele promise în legislația generală – o promisiune încălcată: Guvernul nu și-a respectat angajamentele de modernizare a cadrului legal privind funcția publică, relațiile de muncă și dialogul social

O dovadă suplimentară a incompetenței și a lipsei de voință reformatoare a actualului Guvern o reprezintă promisiunile neonorate privind modernizarea legislației generale care trebuia să susțină reformele din administrație și piața muncii, astfel cum sunt prevăzute în Programul de guvernare adoptat prin Hotărârea Parlamentului nr. 25/2025.

În mod expres, Guvernul și-a asumat:

- revizuirea statutului funcționarilor publici și a celor parlamentari;
- revizuirea Codului muncii;
- dezvoltarea unui sistem de evaluare a funcționarilor și a conducerilor instituțiilor, simplu și direct legat de indicatori obiectivi de performanță, cu impact în relația de muncă și raportul cu instituția;
- revizuirea legii dialogului social;
- revizuirea contractelor colective de muncă ce prevăd drepturi exagerate.

La acest moment, aceste angajamente rămân, în esență, simple declarații politice, fără o transpunere integrală, unitară și coerentă în legislație. Această omisiune sistematică constituie o faptă imputabilă Guvernului și o gravă abatere de la angajamentele asumate în fața Parlamentului și a cetățenilor.

a) Revizuirea statutului funcționarilor publici și a celor parlamentari – promisiune golită de conținut

Deși Programul de guvernare anunță o „revizuire” a statutului funcționarilor publici și a celor parlamentari, Guvernul nu a promovat niciun pachet legislativ consistent care să reformeze în mod real aceste statute, în sensul profesionalizării, depolitizării și responsabilizării administrației. Codul administrativ, în vigoare din 2019, a fost conceput anterior Programului 2025–2028 și nu poate fi prezentat ca îndeplinire a unei promisiuni ulterioare. În lipsa unei legi noi sau a unei reforme structurale adoptate în urma Programului de guvernare 2025–2028, „revizuirea statutului funcționarilor publici și a celor parlamentari” rămâne o promisiune fără acoperire normativă, ceea ce dovedește ruptura dintre discursul politic și acțiunea legislativă.

b) Revizuirea Codului muncii – reformă anunțată, dar niciodată asumată legislativ

Guvernul a promis „revizuirea Codului muncii”, dar s-a limitat la a opera, în timp, modificări fragmentare, fără o abordare unitară și fără o reformă de ansamblu a relațiilor de muncă. Deși Codul muncii a fost modificat punctual prin diverse legi și ordonanțe (inclusiv în anii anteriori Programului 2025–2028), nu există o inițiativă legislativă coerentă, asumată ca „revizuire” în sensul programului de guvernare.

Setul de drepturi și obligații fundamentale ale angajatorilor și salariaților, structura contractului individual de muncă, regimul timpului de muncă și al concedierilor, mecanismele de protecție împotriva abuzurilor au rămas, în esență, neschimbate față de momentul asumării programului. Reforma profundă promisă nu a fost nici demarată, nici supusă unei dezbateri publice reale. Guvernul a înșelat astfel așteptările salariaților și ale mediului de afaceri, menținând un cadru normativ depășit de realitățile pieței muncii.

c) Sistemul de evaluare a funcționarilor și conducerilor instituțiilor – lipsă de reglementare generală, perpetuarea mediocrității

Guvernul și-a asumat „dezvoltarea unui sistem de evaluare a funcționarilor, mai simplu și direct legat de indicatorii de performanță ai managementului, respectiv cu impact direct în relația de muncă cu instituția”, precum și „dezvoltarea unui sistem mai simplu și mai eficient de evaluare periodică a indicatorilor de performanță pentru conducerile instituțiilor”.

În realitate, în afara unor ajustări punctuale în Codul administrativ, nu există o reglementare clară, generală și aplicabilă întregului sector public care să instituie:

- criterii obiective, unitare și transparente de evaluare a funcționarilor;
- indicatori de performanță legați efectiv de rezultatele instituțiilor;
- consecințe juridice clare ale evaluărilor (promovare, sancțiune, eliberare din funcție) într-un cadru lipsit de arbitrar politic.

Lipsa unui astfel de sistem generalizat perpetuează mediocritatea, politizarea și lipsa de responsabilitate managerială în administrație. Guvernul a preferat să mențină un sistem opac, în care evaluarea este adesea formală, iar performanța reală nu este nici stimulată, nici sancționată în mod coerent.

d) Revizuirea legii dialogului social – angajament abandonat

Dialogul social este esențial pentru echilibrul dintre capital și muncă, pentru competitivitate și pace socială. Cu toate acestea, deși Programul de guvernare prevede expres „revizuirea legii dialogului social”, Guvernul nu a promovat nicio reformă serioasă a cadrului normativ în această materie.

Nu există o nouă lege a dialogului social, nici un pachet de modificări de substanță care să:

- întărească reprezentativitatea partenerilor sociali;
- clarifice și eficientizeze procedurile de negociere colectivă;
- asigure un echilibru real între drepturile lucrătorilor și nevoile de flexibilitate ale economiei.

Promisiunea de revizuire a legii dialogului social a fost pur și simplu abandonată, ceea ce dovedește dezinteresul Guvernului față de parteneriatul social autentic și față de modernizarea relațiilor industriale.

e) Revizuirea contractelor colective de muncă ce prevăd „drepturi exagerate” – retorică fără suport normativ

Guvernul a anunțat, în program, „revizuirea contractelor colective de muncă ce prevăd drepturi exagerate”. Dincolo de caracterul discutabil al formulării, nici măcar la nivel de tehnică legislativă nu a fost făcut vreun pas concret:

- nu au fost adoptate norme imperative noi care să limiteze anumite tipuri de clauze considerate „excesive”;
- nu au fost instituite mecanisme de control sau de ajustare a contractelor colective existente, în limitele constituționale și ale dreptului muncii;
- nu a fost inițiată o reformă coerentă a cadrului de negociere colectivă care să corecteze eventuale dezechilibre.

Această „revizuire” a rămas un simplu slogan, folosit pentru a justifica politic intenții de restrângere a unor drepturi, fără a fi urmată de o reglementare clară, transparentă și supusă controlului democratic.

Incapacitatea și refuzul Guvernului de a transforma în realitate reformele legislative asumate în Programul de guvernare 2025–2028 demonstrează fie o lipsă de viziune, fie o indiferență profundă față de interesul general și față de mandatul primit de la cetățeni. În loc de modernizare și eficiență, avem stagnare și conservarea unui status quo dăunător, în care:

- administrația rămâne politizată și ineficientă;
- piața muncii funcționează pe un cadru normativ depășit;
- dialogul social este blocat într-o legislație nereformată;
- contractele colective dezechilibrate nu sunt abordate prin instrumente legale serioase.

Această gravă omisiune legislativă, asociată cu lipsa de direcție și coerență politică, constituie o faptă imputabilă Guvernului și întărește argumentele Partidului SOS România privind necesitatea

retragerii de urgență a încrederii acordate acestui Executiv, care s-a dovedit neiuibitor de reformă și incapabil să ofere României cadrul legal modern de care societatea are nevoie.

12. Guvernul ignoră beneficiul public: economiile din reforma autorităților autofinanțate – promisiune încălcată și omisiune gravă

Unul dintre cele mai elocvente exemple ale lipsei de respect a Guvernului față de Parlament și față de cetățeni îl constituie modul în care a fost implementată așa-zisa „reformă” a autorităților autofinanțate – în special ANRE, ASF și ANCOM.

Programul de guvernare aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr.25/2025 statuează clar, în secțiunea privind reforma autorităților autofinanțate, că economiile rezultate din reformarea și eficientizarea acestor autorități „vor fi colectate la buget sau lăsate în piață”. Cu alte cuvinte, Guvernul și-a asumat în fața Parlamentului că reducerile de cheltuieli la ANRE, ASF și ANCOM vor avea o finalitate precisă: fie consolidarea bugetului public, fie diminuarea poverii financiare din economie, în beneficiul consumatorilor și al mediului economic.

Imediat ce a trecut însă de la promisiune la legislație, prin Legea nr.145/2025 privind eficientizarea activității unor autorități administrative autonome, Guvernul a abandonat acest angajament. Deși legea prevede:

- reducerea cu 10% a posturilor de specialitate și cu 30% a posturilor din structurile suport;
- reducerea cu 30% a salariilor de bază și/sau indemnizațiilor personalului;
- reducerea cu 30% a remunerațiilor membrilor organelor de conducere;
- interdicția și plafonarea bonusurilor și primelor pentru conducere,

Executivul a refuzat să stabilească, în mod clar și obligatoriu, destinația economiilor astfel realizate. Legea nr.145/2025 NU conține nicio prevedere care să arate:

- dacă aceste economii trebuie vărsate efectiv la bugetul de stat sau la alte bugete publice;
- dacă trebuie să fie „lăsate în piață”, prin reducerea tarifelor și a costurilor suportate de consumatori și operatori;
- dacă trebuie afectate, în mod transparent, unor obiective concrete de interes public.

În loc să transforme promisiunea „economii vor fi colectate la buget sau lăsate în piață” într-o normă juridică precisă, Guvernul a creat un vid de reglementare: a impus sacrificii – reduceri de personal, tăieri de venituri, limitări de drepturi – fără să lege, prin lege, aceste sacrificii de un beneficiu cert pentru bugetul național sau pentru economie.

Această omisiune este gravă din mai multe motive:

- Guvernul a trădat programul de guvernare aprobat de Parlament, folosind formula „economii vor fi colectate la buget sau lăsate în piață” ca simplu slogan politic, fără acoperire normativă în Legea nr.145/2025.

- Guvernul a creat un cadru legal lipsit de transparență și de orizont public, lăsând la discreția conducerilor ANRE, ASF și ANCOM modul de utilizare a resurselor economisite, fără garanții legale că acestea se întorc la cetățeni – fie prin buget, fie prin scăderea costurilor din piață.

- Guvernul a ignorat principiile responsabilității fiscal-bugetare și ale transparenței în gestiunea resurselor publice, principii consacrate inclusiv de Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, care impune ca politicile de cheltuieli și economii să fie corelate cu obiective clare și verificabile în interesul public.

- Guvernul a demonstrat dispreț față de popor, impunând reduceri de personal și tăieri de venituri în aceste autorități, dar refuzând să asigure, prin norme legale explicite, că aceste sacrificii se transformă în beneficii reale pentru bugetul de stat sau pentru economie.

Partidul SOS România reține că, prin modul în care a conceput și promovat Legea nr. 145/2025, Guvernul:

- a deturnat finalitatea unei reforme prezentate ca esențială pentru disciplina financiară și pentru corectarea privilegiilor din autoritățile autofinanțate;

- a compromis ideea de răspundere în fața societății, transformând o reformă cu impact social major într-un mecanism opac, fără destinație publică clară a economiilor;

- a încălcat raportul de loialitate constituțională față de Parlament, care i-a acordat încrederea pe baza unui program de guvernare ce nu a fost respectat în conținutul efectiv al legii.

Pentru toate aceste motive, Partidul SOS România consideră că Guvernul a încălcat grav mandatul primit de la Parlament și de la cetățeni și solicită retragerea încrederii acordate Executivului, pentru a restabili disciplina politică și bugetară necesară ca eforturile suportate de oameni să se transforme în beneficii publice reale, nu în promisiuni deșarte și gestiuni netransparente.

13. Eșecul în piața muncii, demografie și mobilizarea resursei umane

OCDE arată că forța de muncă a României se reduce din cauza îmbătrânirii rapide și a emigrației susținute, iar raportul de dependență la vârsta a treia va crește cu 20 de puncte procentuale până în 2050. Tot OCDE arată că, în 2023, rata de ocupare a tinerilor era de doar 19%, față de 41% media OCDE, iar în 2024 aproximativ 20% dintre tinerii de 15-29 de ani erau NEET. În plus, munca nedeclarată este estimată la circa 22% din ocuparea privată, mult peste media OCDE și peste majoritatea statelor din Europa Centrală și de Est.

Aceste cifre descriu un stat care își pierde oamenii, nu doar o economie care își pierde ritmul. Un guvern competent ar fi tratat educația, sănătatea, formalizarea muncii, participarea tinerilor și a femeilor pe piața muncii ca părți ale aceleiași strategii naționale. Guvernul Bolojan le-a tratat fragmentat, defensiv și insuficient. Rezultatul este o țară care muncește sub potențial, se dezvoltă sub potențial și îmbătrânește fără să-și pregătească viitorul.

14. Lipsa transparenței și a dialogului real

Procesul decizional a devenit opac, iar dialogul cu societatea civilă, mediul academic și partenerii sociali este superficial sau inexistent. Această abordare afectează calitatea politicilor publice și legitimitatea acestora.

15. Degradarea standardelor de guvernare

Numirile controversate, politizarea excesivă și lipsa criteriilor de competență în ocuparea funcțiilor publice au afectat grav funcționarea instituțiilor și încrederea publică.

În aceste condiții, considerăm că actualul Guvern nu mai are legitimitatea politică și morală de a conduce România.

16. Eșecul Guvernului Bolojan în protejarea securității naționale și a rezilienței strategice a statului

În secolul XXI, securitatea națională nu mai poate fi redusă la dimensiunea militară clasică. Securitatea națională înseamnă și suveranitate fiscală, și capacitate industrială de apărare, și securitate energetică, și protecția infrastructurilor critice, și securitate cibernetică, și combaterea dezinformării, și securitate alimentară, și capacitatea statului de a rezista la șocuri economice, climatice și instituționale. Exact la acest test complex, Guvernul Bolojan a eșuat.

Mai întâi, Guvernul a slăbit baza materială a securității naționale. Comisia Europeană arată că vulnerabilitățile României sunt legate de deficite fiscale și externe mari, de deteriorarea competitivității și de riscuri emergente. Tot Comisia notează că datoria publică a crescut rapid, că aproximativ jumătate din datoria guvernamentală era deținută de nerezidenți la finele lui 2024 și că expunerea băncilor la stat ajunsese la cel mai ridicat nivel din Uniunea Europeană. Un stat care își slăbește stabilitatea financiară își slăbește inevitabil și capacitatea de a finanța apărarea, infrastructura strategică, răspunsul la crize și continuitatea guvernării.

În al doilea rând, Guvernul a prezentat oportunitățile strategice ca pe simple succese de comunicare. România a obținut oficial a doua cea mai mare alocare din programul european SAFE, de peste 16,6 miliarde euro, cu perspectivă de prefinanțare în 2026. Dar valoarea strategică reală a acestei alocări nu stă în anunțul sumei, ci în transformarea ei în capacitate românească: linii de producție, mentenanță, tehnologie, infrastructură dual-use, cercetare, locuri de muncă strategice și autonomie operațională. Un guvern care anunță bani, dar nu dovedește conversia lor în putere industrială și strategică, nu întărește securitatea națională; doar contabilizează o oportunitate pe hârtie.

În al treilea rând, Guvernul a lăsat deschisă vulnerabilitatea cibernetică și informațională. Reuters relatează în martie 2026 că instituțiile statului român sunt vizate de peste 10.000 de atacuri cibernetice pe zi, iar aceeași relatare arată că strategia națională de apărare pentru 2025-2030

identifică explicit cyberatacurile, corupția și slaba capacitate instituțională ca riscuri majore pentru securitatea națională.

Comisia Europeană arată că România subperformează la 5G, la competențe digitale de bază și la retenția talentului ICT, iar 78% dintre cetățenii români consideră important ca autoritățile să combată fake news și dezinformarea online. Într-o regiune marcată de presiuni hibride, atacuri informaționale și competiție strategică pentru controlul percepțiilor, aceste slăbiciuni devin amenințări directe la adresa rezilienței statului și a coeziunii sociale.

În al patrulea rând, Guvernul nu a tratat infrastructurile critice și apa ca pe probleme de securitate. OCDE arată că România este foarte vulnerabilă la inundații, secetă și valuri de căldură, că 25% din populație și 8% din teritoriu sunt expuse riscului de inundații și că paguba anuală medie estimată din inundații este de 1,7 miliarde euro. Tot OCDE arată că sunt necesare investiții susținute pentru modernizarea infrastructurii de protecție la inundații, pentru eficiența utilizării apei și pentru protejarea infrastructurilor critice. Când rețelele, transportul, apa, energia și comunitățile rămân expuse, nu mai vorbim despre o simplă problemă de mediu, ci despre o slăbiciune de securitate națională.

În al cincilea rând, Guvernul nu a înțeles că agricultura este și securitate alimentară. OCDE arată că exporturile agroalimentare ale României rămân concentrate în produse cu valoare adăugată redusă și că transformarea structurală a sectorului este lentă, în timp ce aceeași organizație subliniază vulnerabilitatea ridicată a României la secetă și la presiunile asupra resurselor de apă. O țară care exportă materie primă și importă valoare adăugată, în timp ce seceta îi afectează producția și prețurile alimentare, nu este suficient de protejată strategic.

Prin urmare, Guvernul Bolojan nu a eșuat doar economic și social. A eșuat strategic. A slăbit reziliența statului exact în domeniile care definesc securitatea națională contemporană: finanțe, apărare industrială, energie, rețele, cyber, apă, hrană și infrastructuri critice. Iar un guvern care slăbește reziliența financiară, digitală, informațională și infrastructurală a statului eșuează strategic, nu doar administrativ și pierde nu doar încrederea politică, ci și legitimitatea de a conduce în vremuri de risc.

17. Verdictul politic

a) Guvernul Bolojan trebuie demis nu pentru că a fost nevoit să opereze într-un context dificil. Trebuie demis pentru că a răspuns prost la acel context. A confundat consolidarea fiscală cu înghețarea veniturilor. A confundat reforma statului cu comunicarea reformei. A confundat stabilitatea cu improvizația ordonanțelor. A confundat protecția cetățeanului cu transferul costului către cetățean. A confundat oportunitatea istorică a fondurilor europene cu simpla contabilizare a unor sume pe hârtie.

Un guvern poate supraviețui unei erori. Nu poate pretinde că merită încredere când eșuează simultan la disciplina bugetară, la apărarea puterii de cumpărare, la competitivitate, la energie, la agricultură, la educație, la sănătate, la justiție și la calitatea execuției administrative. Aici nu mai vorbim despre o dificultate de guvernare. Vorbim despre pierderea capacității de a governa.

b) Sarcina unui guvern este de a încerca să rezolve problemele și dezechilibrele economice și sociale și de a distribui cât mai eficient resursele pe care le are bugetul național, în interesul general al societății, astfel încât să asigure echilibrul economic și să reducă deficitul bugetar. Pârghiile pe care la are la îndemână guvernul pentru reducerea deficitului bugetar sunt: reducerea cheltuielilor guvernamentale, creșterea veniturilor, simplificarea regimurilor fiscale, promovarea investițiilor strategice și a măsurilor de creștere economică.

Ce măsuri a luat guvernul?

În loc de a reduce drastic cheltuielile publice prin desființarea sutelor de agenții, autorități și instituții inutile și ineficiente în care sunt angajați pe salarii uriașe activiștii partidelor care compun actuala guvernare și rudele acestora, guvernul a apelat la soluția suprataxării firmelor românești care au fost și până acum principalul contributor la bugetul statului și la suprataxarea și supraimpozitarea cetățenilor, pentru multe dintre aceste firme, aceasta înseamnă fie închiderea afacerilor fie reduceri masive de personal și distrugerea capitalului românesc, iar pentru marea majoritate a cetățenilor români scăderea nivelului de trai sub lafonul sărăciei.

În fața acestor realități, considerăm că guvernul condus de Bolojan Ilie și-a pierdut legitimitatea de a conduce România. Politicile sale au generat instabilitate economică, insecuritate socială și au afectat grav bunăstarea cetățenilor. Măsurile fiscale antieconomice și antisociale au fost luate prin asumarea răspunderii guvernului iar efectele scontate nu au fost atinse, România ajungând în situația de a fi țara cu cel mai mare deficit bugetar, cel mai mare deficit de cont curent și cea mai mare inflație din Uniunea Europeană iar economia României a intrat în recesiune.

Prin urmare Guvernul Bolojan trebuie să răspundă pentru neatingerea obiectivelor asumate prin angajarea răspunderii și să plece.

III. APĂRAREA SUVERANITĂȚII NAȚIONALE – O OBLIGAȚIE CONSTITUȚIONALĂ ȘI MORALĂ

A fi suveranist e un titlu de noblețe, pe care netrebnicii care ne conduc l-au transformat într-o anateme. Constituția României, în primul său articol și alineat, proclamă statul român ca **STAT SUVERAN**. Strămoșii noștri au scăldat cu sângele lor glia străbună pentru ca să ne păstrăm integritatea și independența. În toată istoria lui de până în 1990, statul român nu a fost colonie, nu și-a pierdut dreptul de a-și decide soarta. Iar atunci când s-a întâmplat, s-a răzvrătit.

Acum nu mai avem nevoie să ne răzvrătim, că suntem puși la zid. Guvernanții noștri bat la porți străine nu ca să lupte pentru drepturile și interesele noastre, ci ca să ne aservească străinilor.

România a fost vândută bucată cu bucată. Am contribuit la transformarea Austriei, care nu are un strop de petrol, în cel mai important producător și comerciant cu petrol din Europa. Până și apa am vândut-o străinilor care nici nu știau care e capitala României, spuneau că este Budapesta. Mai rămăseseră câteva companii strategice ale noastre, dar guvernul actual s-a hotărât să le termine și pe acestea. Să le listeze pe bursă, pretinzând că statul român rămâne majoritar.

Dar știm cu toții că primul pas e greu de făcut. Ca-n viață. Apoi, încet-încet devine minoritar, până pierde tot. Cum am pierdut celelalte bunuri.

Partidul SOS România va face scut pentru ca aceste nelegiuiri să nu se întâmple. Și suntem convinși că acestor demersuri se vor adăuga și celelalte forțe naționaliste din Parlament, din celelalte instituții ale statului, atâtea cât au mai rămas, și, mai ales, românii. Fără ajutorul lor, e greu să reușim.

IV. DIRECȚIA DE ÎNLOCUIRE A ACTUALEI GUVERNĂRI

1. Conform prevederilor art.69 alin(1) din Constituția României – "În exercitarea mandatului, deputații și senatorii sunt în serviciul poporului."

Parlamentul României trebuie să acționeze în interesul cetățenilor, nu împotriva lor.

Moțiunea de cenzură trebuie să fie și un act de corecție, nu doar un act de sancțiune.

În numele semnatarilor, propunem următorul cadru minimal de reconstrucție:

- Consolidare fiscală prin reformă de stat, nu prin sărăcirea populației: audit integral al cheltuielilor, plafonarea strictă a cheltuielilor neesențiale, revizuirea subvențiilor ineficiente, program multianual de spending review și combaterea evaziunii mari.
- Pact de predictibilitate fiscală: nicio schimbare fiscală majoră fără evaluare de impact reală, consultare publică efectivă și termen rezonabil de intrare în vigoare.
- Plan național anti-scumpire și protecție a venitului real: protecție țintită pentru gospodăriile vulnerabile, măsuri de concurență pe piețele esențiale și recalibrarea poverii fiscale pe muncă pentru veniturile mici și medii.
- Pact energetic pentru industrie și populație: accelerarea investițiilor în rețele și capacități noi, simplificarea autorizării, contracte și mecanisme de stabilitate pentru industria energo-intensivă și protecție țintită, nu generalizată, pentru consumatorii vulnerabili.
- Program de transformare agricolă și alimentară: irigații, depozitare, procesare internă, instrumente de gestionare a riscului climatic, asociere economică și reducerea deficitului agroalimentar prin stimularea valorii adăugate în țară.
- Pact pentru educație, competențe și reținerea tinerilor: finanțare prioritară, combaterea abandonului, intervenții în rural, reformă de curriculum, sprijin pentru învățământul profesional și universitar și legare reală de piața muncii.

- Reformă de acces în sănătate: extinderea acoperirii, reducerea plăților directe ale pacienților pentru servicii și medicamente esențiale, întărirea medicinei primare și a serviciilor din mediul rural.

- Comandament național de execuție pentru PNRR și marile investiții: control parlamentar lunar, publicarea întârzierilor și a măsurilor de corecție, răspundere ministerială nominală pentru fiecare jalon critic.

- Pachet de integritate și calitate legislativă: limitarea guvernării prin OUG la situații veritabil excepționale, standarde reale pentru consultarea publică și evaluări de impact obligatorii și verificabile.

2. Orice partid parlamentar ar trebui să fie preocupat în primul rând de interesele populației al cărei reprezentant este și prin urmare, Partidul S.O.S. România consideră următoarele măsuri ca fiind vitale pentru scoaterea cetățenilor români și a României din dezastrul în care ne-a adus guvernarea PSD+PNL+USR+UDMR și care ar trebui implementate de urgență.

Partidul S.O.S. România consideră că o reformă fiscală reală trebuie să vină cu o schimbare de paradigmă, respectiv **cu măsuri de reducere a taxelor și impozitelor** care să conducă la stimularea investițiilor și a consumului, la creșterea veniturilor la buget și a gradului de colectare a taxelor și impozitelor.

S.O.S. România propune următoarele măsuri urgente având ca obiectiv creșterea nivelului de trai al cetățenilor, refacerea și sprijinirea capitalului autohton și relansarea economiei:

Măsuri fiscale

a) Reducerea cu 50% a impozitelor și taxelor cu forța de muncă. Efectul direct al acestei măsuri ar fi creșterea veniturilor nete ale salariaților cu suma cu care se reduce impozitarea muncii, majorare care se va duce în consum și va genera, indirect, venituri suplimentare la bugetul statului. Este o redistribuire a acestor sume către cetățeni care oricum se confruntă cu dificultăți financiare și care vor conduce imediat la creșterea consumului.

Pe de altă parte, creșterea veniturilor nete ale angajaților va conduce la reluarea posibilității de a accesa credite imobiliare/ipotecare, cu efect în relansarea finanțării achizițiilor de imobile și implicit a sectorului construcțiilor, sector cu o pondere de peste 15% din PIB.

b) Eliminarea obligației de plată a Contribuției de Asigurări Sociale de Sănătate (CASS) pentru pensionari, persoane aflate în concediu de maternitate sau pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la 2 ani și revenirea la forma de coplată pentru membrii familiei care nu au un contract de muncă activ.

c) Eliminarea obligației de plată a Contribuției de Asigurări Sociale de Sănătate (CASS) pentru veniturile din dividende, veniturile din activități comerciale sau profesiile liberale (autori, artiști, etc.), veniturile din chirii sau alte venituri din proprietăți, veniturile din activități independente (PFA, II, IF, etc.), veniturile din

activități agricole, precum și alte venituri asimilate salariilor, pentru persoanele care au încheiat un contract de muncă cu normă întreagă. Pentru persoanele care nu au încheiat un contract de muncă cu normă întreagă obligația de plată a Contribuției de Asigurări Sociale de Sănătate (CASS) va fi plafonată la nivelul salariului minim pe economie.

d) Simplificarea regimurilor fiscale prin aplicarea unui impozit fix de 1% pe cifra de afaceri pentru companiile cu cifră de afaceri mai mică sau egală cu 5.000.000 euro(echivalent lei) și un impozit pe profit de 10% dar nu mai mic de 1% pe cifra de afaceri, pentru companiile cu cifră de afaceri mai mare 5.000.000 euro(echivalent lei), măsură care ar simplifica radical atât colectarea cât și controlul încasărilor la bugetul statului și ar crește semnificativ gradul de încasare a impozitelor la bugetul statului;

e) Aplicarea taxării inverse a TVA pentru toate livrările de bunuri și servicii între firmele înregistrate normal în scopuri de TVA. Taxarea inversă este procedura aplicată de beneficiarul unei livrări de bunuri/prestări de servicii care, conform legislației actuale, devine persoană obligată la plata TVA pentru achiziția de bunuri/servicii efectuată, prin excepție de la regula actuală conform căreia persoana obligată la plata TVA este furnizorul bunurilor/prestatorul serviciilor. Pe înțelesul tuturor firmele înregistrate în scopuri de TVA nu vor mai fi nevoite să achite între ele TVA-ul, ci doar să-l evidențieze. Astfel, companiile vor beneficia de un surplus de lichidități în finanțarea afacerilor lor. Taxa pe valoarea adăugată (TVA) este un impozit indirect suportat de consumatorul final al bunului/serviciului respectiv.

f) Reducerea cotei TVA la 16%, respectiv 8% pentru alimente și 4% pentru produse farmaceutice (medicamente) de uz uman și veterinar, locuințe, abonamente la muzee, case memoriale, monumente istorice, servicii de acces la evenimente sportive, manuale școlare, cărți, ziare, reviste, servicii de alimentare cu apă și canalizare, lemne de foc/rumeguș. Având în vedere că taxa pe valoarea adăugată (TVA) este un impozit indirect suportat de consumatorul final al bunului/serviciului respectiv, reducerea TVA pentru alimente, medicamente, bunuri de strictă necesitate, locuințe, utilități dar și activități culturale și sportive se impune de la sine.

Măsurile fiscale de mai sus ar conduce la creșterea consumului, a investițiilor, a veniturilor la bugetul statului, la reducerea deficitului bugetar, la relansarea economică a României, creșterea bazei de impozitare și reducerea inflației.

Măsuri economice.

a) Promovarea investițiilor strategice în economie și a măsurilor de creștere economică, a reindustrializării României, poate fi realizată doar prin înființarea a cel puțin două Fonduri Suverane de Dezvoltare și Investiții(FSDI), în fapt societăți cu capital integral de stat prin intermediul cărora va fi pusă în practică strategia națională de politică internă și externă a

României, bazându-ne pe inițiativa, munca și pe capitalurile românești și utilizând piața de capital ca principală sursă de finanțare a investițiilor în economie.

b) Sprijinirea capitalului românesc printr-o schemă de ajutor de stat bazată pe o subvenție sub formă de primă de capital prin care fiecare întreprindere cu capital privat românesc, indiferent de obiectul de activitate, va beneficia de o finanțare nerambursabilă în sumă egală cu valoarea aportului capitalului românesc din acea întreprindere, în limita unui plafon maxim stabilit per întreprindere.

Sunt doar câteva dintre măsurile urgente care ar trebui luate de un guvern responsabil, măsuri reale de sprijin pentru populație, pentru categoriile sociale afectate dar și pentru mediul de afaceri, însă în configurația politică actuală nu se întrevade nicio șansă ca un guvern, indiferent de componența coaliției de guvernare, să fie în stare să își asume aceste măsuri.

Prin urmare, singura soluție este întoarcerea la popor și organizarea și desfășurarea cât mai urgent de alegeri parlamentare anticipate. Pentru că poporul este cel care suferă, nu parlamentarii și guvernanții.

De aceea, această moțiune nu este doar legitimă. Este necesară. Este răspunsul constituțional firesc la o guvernare care a pierdut simultan proba finanțelor publice, proba nivelului de trai, proba competitivității și proba capacității administrative. Când un guvern nu mai poate oferi direcție, Parlamentul are datoria să retragă încrederea.

Astăzi nu votăm o simplă dispută între putere și opoziție. Nu votăm o iritare politică. Votăm dacă România mai poate fi condusă de un guvern care a pierdut controlul asupra finanțelor publice, asupra costului vieții și asupra propriei sale capacități administrative. Votăm dacă un Cabinet care a produs cel mai mare deficit din Uniunea Europeană și o datorie publică în urcare accelerată mai poate cere încredere.

Domnule prim-ministru, ați cerut țării sacrificii. Dar nu ați început cu statul. Ați promis ordine. Dar ați lăsat dezechilibre excesive. Ați promis protecție. Dar ați lăsat scumpirile să roadă venitul real. Ați promis competitivitate. Dar ați oferit impredictibilitate. Ați promis reformă. Dar ați livrat înghețări, ordonanțe și întârzieri. Ați promis execuție. Dar România intră în ultimul kilometru al PNRR cu timp puțin și cu credibilitate consumată.

Pentru toate aceste motive, concluzia este una singură:

Guvernul Bolojan a pierdut simultan proba legitimității politice, proba disciplinei fiscale, proba protejării nivelului de trai, proba competitivității economice, proba bunei guvernări și proba rezilienței strategice a statului. Nu avem în față un executiv care a luat măsuri dificile, dar necesare; avem un executiv care a transferat costurile către cetățean, a menținut impredictibilitatea pentru economie, a tolerat subfinanțarea

domeniilor vitale și nu a demonstrat că poate converti resursele disponibile în putere administrativă, socială și strategică. În aceste condiții, Parlamentul nu mai este chemat să evalueze dacă Guvernul mai merită răbdare, ci dacă România își mai poate permite să fie condusă de el. Răspunsul constituțional și politic este retragerea încrederii acordate Guvernului condus de Ilie Bolojan.

Votați această moțiune. Nu împotriva unei persoane. Ci pentru ideea că România merită un guvern care nu doar cere sacrificii, ci începe cu reforma statului; care nu doar invocă stabilitatea, ci o produce; care nu doar promite viitorul, ci îl execută. Votați pentru înlocuirea unei guvernări care a consumat răbdarea țării și a împins costul propriului eșec asupra cetățenilor români.

V. SOLICITĂM PARLAMENTULUI ROMÂNIEI:

- 1. Retragerea încrederii acordate Guvernului;**
- 2. Deschiderea unui nou capitol de guvernare responsabilă, bazată pe competență, transparență și respect față de cetățeni.**

Stimați colegi,

Această moțiune nu este doar un demers politic, ci o necesitate pentru restabilirea echilibrului democratic și pentru readucerea interesului public în centrul actului de guvernare.

Vă îndemnăm să votați în favoarea acestei moțiuni de cenzură.

GRUPUL PARLAMENTAR S.O.S.ROMÂNIA